

ЛИЛИ СЕЙНТ ДЖЪРМЕЙН ПЕТ МИЛИ

Част 3 от „Джипси Брадърс“

Превод от английски: denensita, 2015

chitanka.info

*„Бог ви е дал едно лице, а вий си правите
друго.“*

Уилям Шекспир,
„Хамлет“

Не знаех дали Бог ми беше дал лицето или родителите ми, но и в двата случая вече го нямаше. Беше нарязано и променено от един мъж с мил поглед и умели ръце.

Направих го, за да ме пожелае, за да не разбере коя бях в действителност.

И сега носех лицето на убиец.

ПЪРВА ГЛАВА

Ето какво бях научила от съжителството с Дявола:

Не беше достатъчно просто да изпълняваш каквото ти нареди.
Никак не беше достатъчно.

За да не се усъмни, трябваше и двамата да вярваме в лъжата.

ВТОРА ГЛАВА

Някой ме беше попитал дали отмъщението е оправдано.

Разбира се, че беше. Око за око, зъб за зъб.

Хората може и да се чудеха защо го правех. Дали защото се опитвах да предотвратя семейство Рос да нарани и други, или защото бях закрилник на невинните.

Истината беше, че го правех за себе си. Правех го, защото ми харесваше. Правех го, защото предсмъртните изражения на Макси и Чад бяха като балсам за душата ми. Правех го, защото точно това заслужаваха всички те.

Отровена дрога. Стрихнин и кокаин.

Предполагаше се, че ще бъде лесно и безпроблемно. Да убия Макси, да смръкна малко от кокаина — достатъчно, за да потече кръв от носа и да изцъкля очи — след което да потърся някой, който „да се опита да събуди Макси“.

Само че поръчката, която ми бяха доставили, беше изключително смъртоносна и според лекарите бе истинско чудо, че бях оцеляла.

И според Джейс.

Макси беше мъртъв — както вече бях разбрала — но това, което не бях очаквала, бе да се събудя в същата болница, в която едва не бях умряла преди шест години.

Беше като дежа вю. Затова, разбира се, офейках възможно най-бързо. Изтръгнах системата от ръката си, а тънка струйка кръв бликна надолу към китката ми, показвайки ясно изхода, от който се стичаше.

В три часа сутринта Венис, Калифорния, изобщо не представляваше красива гледка. Беше мръсен, вулгарен и изпълнен с насилие. Бездомниците се криеха пред входните врати, група мъже пиеха и се биеха на улицата. Една наркоманка се смееше лудо от канавката, а от бедрото ѝ стърчеше все още забита спринцовка. В далечината се чуваха пукоти, които можеха да са или изстрели от оръжие, или бръмчене от ауспух — но бих заложила парите си на изстрелите.

Заобиколих една купчинка от счупени стъкла, за може би десети път откакто бях напуснала болницата. Обикновено разстоянието от петте мили ми отнемаше не повече от час и нещо, но едва не бях умряла преди броени часове. Бях ужасно уморена и се чувствах така, сякаш някой ме беше хванал и ме беше раздрусал здравата, докато не се бяха разклатили всичките ми зъби, а мозъкът ми не беше станал на пихтия.

С две думи, чувствах се като лайно. Така че не беше изненада, когато първите думи на Елиът изтъкнаха точно това. Почуках леко върху входната врата на студиото за татуси *Lost City* и за малко не паднах, когато тя се отвори моментално. Стоманено сините очи на Елиът се озоваха върху мен, изпълнени с тревога и уморени от безсъние. Беше бос с тънък кафяв халат, завързан хлабаво на кръста му.

— Здравсти, дядка — казах. — Много як халат.

— Приличаш на лайно — поздрави ме той. Намръщих му се и влязох в студиото, където тъмнината и тишината ме приветстваха да се подслоня далеч от улиците.

— Благодаря — отвърнах с пресипнал и дрезгав глас.

— Як задник — добави. Погледнах надолу към размъкнатото си зелено болнично облекло, което беше открито отзад. — Ето — каза той, като свали халата си и ми го подаде, оставайки единствено по чифт яркооранжеви боксерки. Майчице мила. Зяпнах към изрисуваните му гърди, където преди три години, когато ме беше оставил в Небраска, нямаше нищо. Сега бяха нашарени с толкова много рисунки, че не знаех накъде да гледам по-напред. Огромен череп заемаше по-голямата част от гърдите му, а около него имаше картинки и цитати, написани на различни езици. Когато се обърна да затвори вратата, видях, че гърбът му също беше татуиран от рамо до рамо с голяма старинна карта на света. Обърна се отново към мен. — Нямам търпение да чуя — каза, посочвайки облеклото ми, което все още се виждаше изпод разтворения халат, с който беше загърнал раменете ми. — Изгуби си гащите на маскарад? Или някой секси байкър ти ги отмъкна?

— Ха-ха — отвърнах сухо, вдигайки поглед към лицето му. — Готини татуси — казах впечатлена.

— Татуирал съм името ти на пениса си — каза с престорена сериозност и постави ръка върху ръба на боксерките си. — Искаш ли да видиш?

Засмях се.

— Вярвам ти, Ел. Но мисля, че е по-вероятно да си го написал на сърцето си. — Опитвах се да бъда забавна, но Елиът не се развесели, а погледна към пода и присви странно устни. — Може ли да се качим горе? — попитах.

Елиът се размърда неудобно от крак на крак и захапа устна.

— Днес е уикендът, в който аз гледам Кайла, Джулз. Не мисля, че това е добра...

Тих плач се чу от горния етаж, едва доловим през вратата, водеща към стълбището.

— ...идея — довърши той. — Мамка му. Изчакай една минута.

Не ме искаше близо до дъщеря си. Преглътнах с усилие, усещайки внезапна болка в гърдите си.

Не искаше тя да ме вижда.

Изчезна в стълбището, затваряйки вратата след себе си. Ясно. Не бях добре дошла. Схванах намека прекрасно. Зачудих се дали да не си тръгна, но беше станало почти четири сутринта, а и исках да се скрия при Елиът за още няколко часа, преди да се обадя на Джейс да ме прибере от болницата, затова реших да остана.

Загледах се в стените на студиото, покрити от горе до долу с бели, лъскави листи, върху които бяха принтирани всевъзможни татус дизайни. Дракони, завъртени букви и черепи. Символи и цитати. Прелитащи птици.

Повечето от тях изглеждаха рисувани на ръка и в долния им ъгъл забелязах почерк — ЕМ.

Елиът Макрей.

Уау. Знаех, че е добър, но бях направо поразена от нещата, които беше нарисувал.

Прокарах пръсти по един сложен дизайн на бял череп, от който излизаше жълта светлина и беше обграден от рози. Звучеше така, сякаш нещата нямаше да си съвпадат, но вглеждайки се в детайлите, огрявани единствено от меката светлина на лампата в ъгъла и лунните лъчи, които се процеждаха през отворите на щорите, ми изглеждаше като най-красивото нещо, което бях виждала.

— Хей.

Обърнах се и видях Елиът да стои в подножието на стълбите, а в прегръдките му се бе сгушило малко детенце. Тъмнокестенявите ѝ къдрици се спускаха по лицето ѝ, скривайки го от поглед.

Не можех да се спра. Засиях и се усмихнах широко. Да видя Елиът в ролята на баща, заедно с дъщеричката му, сгушена плътно в обятията му, размърда нещо отдавна забравено в мен.

Той беше баща, така както аз никога нямаше да бъда майка. Бях твърде повредена емоционално, за да рискувам да даря живот на едно дете. Просто не можех да го направя. Нищо хубаво не можеше да се зароди от тъмнината, която ме изпълваше. Елиът ми направи знак с глава да го последвам и се отправи към стълбището. Тръгнах след него и затворих зад себе си вратата, която отделяше студиото.

Затътрих се нагоре по покритите с килим стъпала възможно най-тихо, мръщейки се на случайните скръцвания на дъските по пода. Наблюдавах как Елиът зави зад ъгъла в горната част на стълбите и изчезна от поглед. За няколко минути можех да чуя как Кайла бърбореше тихо, след което настъпи тишина.

Не бях сигурна какво да правя, затова заскитах из кухнята, запъхтяна от изкачването, което ме бе оставило без въздух. Плотът беше студен под дланите ми и аз останах на място доста дълго време. Единствените звуци бяха бавното падане на капките от някое кранче в къщата и успокояващото шшш... на Елиът, което се чуваше от дъното на коридора.

Не след дълго той влезе в тъмната кухня, осветена единствено от нежната светлина на лампата във всекидневната. Сигурно изглеждах потресаващо, защото лицето му се смекчи от притеснение и той разтвори обятията си. Пристъпих напред смутено, сгушвайки се под брадичката му също както правех едно време. Само че... нещо беше различно. Имах предвид, освен факта, че вече не бяхме заедно. Нещо физически беше странно помежду ни, и едва не се засмях, когато разбрах какво точно. Сигурно бях уморена.

— Знаеш ли — казах насмешливо, — беше далеч по-лесно да те прегръщам без тези базуки помежду ни.

Тялото му се втвърди, но не в добрия смисъл.

— Е, да, Джипси Брадърс сигурно ги обожават, а? — Тонът му беше злобен и аз отворих уста в изненада. Нямах хаплив отговор за

това, тъй като беше прав. Мразех, когато имаше право.

Елиът ме пусна и отстъпи назад, почеса тила си и се намръщи.

— Чука ли го?

Усетих как бузите ми почервеняват, докато се опитвах да гледам навсякъде другаде само не и към лицето му.

— Кой, Джейс ли? Не!

Елиът ме погледна вбесено.

— Не Джейс.

Кръвта ми се смрази, а по ръцете ми полазиха тръпки. Не му отвърнах, но изражението му показваше, че е прочел отговора в изцъклените ми очи.

Опустошението на лицето му беше ясно като бял ден.

— Милостиви боже, Джулиет!

— Не го бях планирала — казах немощно. — Просто се... случи. Беше единственият ми шанс да се внедря. Не разбираш ли?

Присвих се, когато го чух да изрича думите, които бях избягвала от самото начало. Сви ръката си в юмрук и го задържа над плота, и бях сигурна, че единствената причина, която го спираше да го стовари отгоре с всичка сила, беше дъщеря му, която спеше на по-малко от двадесет фута от нас.

— Да не би да ми казваш — поде тихо, — че единствената ти опция е била да започнеш сексуална връзка с мъжа, който е отговорен за груповото ти изнасилване и който едва не те уби? Мъжът, който уби баща ти? Който вероятно е убил и майка ти?

— Не я е убил — казах начумерено. — Тя е още там.

Очите на Елиът едва не изскочиха от орбитите си.

— *Какво?!*

— О, не съм ли ти казала? — отвърнах, пренебрегвайки коментара му. — Мислех, че съм го споменала.

Пое си дълбоко въздух и поклати глава, разтривайки тила си. Беше развълнуван. Не си представях нещата да се развият по този начин. Имах нужда от почивка и подслон при някое познато лице, при надежден съюзник, а не шибан разпит в четири сутринта.

Издиша с продължително свистене и склучи ръце зад главата си, карайки всеки мускул по раменете и ръцете му да се напряга и изпъква. При всяка друга ситуация бих казала, че изглежда секси, но тук и сега ми изглеждаше изключително страшен.

— Не можеш да се върнеш обратно — каза, извисявайки се с неговите метър и осемдесет над моите метър шестдесет и пет.

— Спри — отвърнах, клатейки глава, — няма да водим този разговор отново.

Беше бесен.

— Да, ще го направим. Да му се не види, Джулз.

Видях решителният поглед в очите му, същият, който ме беше опазвал през последните три години — момичето, което желаше да умре, и което всеки друг нормален човек би се отказал да спасява.

— Аз влоших нещата, нали? Когато бях с теб? Господи, дори не знаеш кое е правилно и кое не. Вината е моя. — Беше започнал да крачи безцелно. — Вината е моя. Беше на седемнадесет, да му се не види. Трябваше да знам. — Бърбореше, без да ме поглежда. — Вината е моя.

Обвиняваше се за отвратителната ми нефункционална връзка с Дорнан? Не беше негова вина. Нищо от случилото се не беше по негова вина.

Замигах бързо, сещайки се за първия път, в който бяхме заедно.

Елиът и Джулиет.

Беше красиво.

За първи път, откакто бях „умряла“, се бях почувствала цяла отново.

Обичана.

Защитена.

Желана.

Бабата на Елиът едва се свърташе в къщи. Имаше си кавалер, при който обичаше да остава понякога за няколко нощи, затова двамата с Елиът често седяхме на верандата пред просторното ѝ ранчо, която ограждаше цялата къща, и пиехме бири щом паднеше нощта. Е, той пиеше бира, докато аз си открадвах няколко глътки, докато се правеше, че не забелязва.

Беше спокойна нощ. Напълно притихнала. Цикадите жужаха в лятната жега — в Небраска винаги беше горещо — докато ние се люлеехме безшумно на пейката за двама. Той от неговата страна. Аз от моята. Беше облечен с тесен, омазан с масло и грес бял потник и

дънки. Наскоро беше напуснал полицията, малко след като ме беше довел при баба си, и сега работеше като механик. Косата му беше разрошена от работата през деня. Аз бях с обичайното си вечерно облекло — дънки и синя тениска с надпис „Betty’s Girl“, щампован върху джобчето на гърдите ми.

Протегнах ръка, за да хвана бутилката с бира между нас, която Елиът държеше хлабаво с пръсти. Подръпнах я леко, цупейки се, когато той не я пусна.

— Малолетна си — каза, стискайки шишето.

Усмихнах се и го сръчках с пръст в ребрата, карайки го да се засмее. Разхлаби хватката си, разконцентриран от гъделичкането ми и аз измъкнах бутилката от ръката му победоносно.

— Мъртва съм — отвърнах, пресушавайки остатъка от бирата, преди да върна празната бутилка в протегнатата му ръка, — на мъртвите момичета им е позволено да пият бира.

Той просто кимна, взирайки се в безлюдната местност, а на устните му заигра лека усмивка.

— Означава ли това, че мога да си взема бутилка и за мен? — попитах шеговито.

Елиът се изправи и тръгна към вратата.

— Не — подхвърли през рамо.

Усмихнах се и го последвах в къщата.

Беше истинска гледка, застанал пред отворения хладилник с леко смръщени в умисъл вежди. Мускулестите му ръце блестяха от финия слой масло и пот, обичайна комбинация за морното лято. Приблжих го бавно боса, а устните ми се разтеглиха в лукава усмивка.

Той затвори хладилника и се обърна, блъскайки се в мен с ръката, в която държеше новата си бира.

— Да му се не види! — каза, а пяна от бирата потече по страните на шишето.

Взех бутилката от ръката му и я оставих на масата до нас, като през цялото време не откъсвах очи от неговите. Изражението му беше смесица от любопитство и примирение.

— Джулз... — възрази немощно.

— Елиът — отвърнах иронично, дърпайки потника му така, че беше принуден да пристъпи към мен.

— Какво, по дяво... — поде, когато се запрепъва към мен.

— Мислиш, че не знам защо стоим на тази пейка цял проклет следобед? — прошепнах застанала на пръсти, докато изтривах едно петно грес от бузата му. — Знам какво правиш. Не искаш да оставаш насаме с мен в тази голяма, стара къща. Защо?

— Джулз — простена той, този път по-ниско.

Прехапах долната си устна игриво и поставих ръката си на тила му.

— Защото се страхувах, че това ще се случи. — Приведох се напред, придърпвайки го надолу, така че устните ни да се докоснат. Имаше вкус на бира и слънчеви лъчи, а устата му беше студена и свежа. Вкусът му беше чист. Вкусът му беше прекрасен. Вкусът му беше всичко, от което имах нужда в този момент.

Всичко, освен Джейс. Но Джейс не беше там. Той беше с баща си. Джейс ме мислеше за мъртва.

Отдръпна се след няколко мига, а по лицето му ясно беше изписано разкаяние.

— Не — каза категорично този път, — на седемнадесет си!

— Точно — отвърнах аз. — На седемнадесет съм и те чаках прекалено дълго, Елиът Макрей.

— Ще ме довършиш, Джулз — промърмори. — Знаеш го, нали?

Протегнах ръка, за да усетя нарастващата твърдост в дънките му. Той простена и отблъсна ръката ми.

— Няма да е редно да се възползвам от теб — каза и ме стисна здраво за раменете. — Не. Можем. Да. Го. Направим.

Нацупих се.

— Ами ако сключим сделка? — попитах, килвайки главата си настрани.

Елиът затвори очи и промърмори:

— Каква сделка?

Приведох се по-близо, а ръцете му се отпуснаха и спря да ме задържа на място. Оставих мокра диря от целувки по врата му, кикотейки се тихо, когато усетих как потръпва под допира ми.

— О, сега ми се смееш, а? — смърми ме на шега.

— Слушай сега — казах, връщайки се обратно на устните му, — ще ме оставиш да се възползвам от теб тази нощ и обещавам, че никога повече няма да те притеснявам.

Задиша учестено, когато подръпнах колана на дънките му и го притеглих към себе си, облягайки се на кухненската маса. Дръпнах го рязко към мен, разтворих крака и ги обвих около кръста му.

Много скоро започна да отвърща на целувките ми със същата дива жажда, а в тъмните му сини очи проблясваше желание. Харесваше ми да ме желае. Можеше да накара мъртвото момиче да се почувства живо отново.

Обичано.

— Заведи ме в леглото си — прошепнах между целувките. Той замръзна за момент, извъръщайки глава настрана, а нежните му ласки се превърнаха в железни хватки около китките ми. Проточих врат, опитвайки се да го накарам да ме погледне отново. Неохотно, той го направи, задишвайки заедно с мен. Събрах всичкият кураж, който имах в себе си. — Елиът — прошепнах, — обичам те. — Очите му, оцъкдени и изпълнени с тревога, потърсиха моите. Преглътнах с усилие. — Изпитваш ли... изпитваш ли същото?

Той кимна бавно и сърцето ми подскочи. Призракът, в който се бях превърнала — момичето заклещено във времето, нито мъртво, нито напълно живо — усети първите лъчи надежда на новото начало и вторите шансове. Защото, въпреки че ме беше спасил, въпреки че беше моят Чаровен принц и всичко прекрасно, което можеше да иска едно момиче, не се намирахме в приказка. Не бях принцеса в кула на мечтите, а той не беше моят доблестен рицар.

Не, това, което ни срещна с Елиът, не беше приказка. Бе шибан кошмар. Беше рискувал всичко за мен. Бе се отказал от кариерата си, за да се увери, че ще бъда в безопасност далеч от Ел Ей и „Джипси Брадърс“.

Но въпреки всичко това, до този момент, до тази част от секундата, в която ми беше прошепнал, че ме обича, не бях вярвала, че съм годна за любов.

Не и след това, което ми бяха причинили.

Можех да видя, че все още водеше вътрешна битка, противеше се на чувствата си, опитвайки се да ме отблъсне. Започвах да го губя.

— Обичам те, Джулз — беше казал, затъквайки едно измъкнало се кичурче коса зад ухото ми. — Но не мога. След това, което ти причиниха...

В този момент очите ми се бяха напълнили със сълзи, защото въпреки че беше минала повече от година от онази нощ, все още можех да усетя всяко едно нещо, което ми бяха причинили сякаш бе вчера.

— Елиът — прошепнах пламенно, — единственият ми път. Единственият ми път и беше по този начин. Можеш да го превърнеш в нещо хубаво. Можеш да ме поправиш.

Целунах го отново, а той простена в устата ми и решителността му бавно започна да му се изплъзва.

— Господи, обичам те — изрече той, а прекрасно чувство на топлина се разля по тялото ми.

— Елиът, имам нужда да ми покажеш — прошепнах срещу устата му, защото думите не бяха достатъчни за разбито момиче като мен.

И ми показа. Изпълни ме така, че да съм цяла отново. Така, че да съм обичана.

След този пръв път не чувствах нищо друго, освен чисто и неподправено облекчение.

Облекчение, че в крайна сметка не бях призрачно момиче, което живее в сенките и обладава бедното момче, което я беше избавило от сигурната смърт.

Облекчение, че имах достатъчно късмет, за да бъда открита от някой, който можеше да ме залепи отново парче по парче.

Съпоставката между миналото и настоящето ни не можеше да бъде по-контрастна. Невинност и вина. Сутрин и вечер. Живеене и умирање, малко по малко. Главата ми запулсира, когато пристегнах халата около кръста си, и внезапно почувствах гадене и несигурност. Заклатушках се към канапето с изтръпнали крайници и се проснах по задник.

— О, боже мой, Елиът. Колко пъти ще водим този разговор? Не си направил нищо лошо. Аз дойдох при теб, не си ли спомняш? — Една сълза се заформи в ъгълчето на окото ми и аз я прогоних тихомълком. — Обичах те.

Лицето му посърна и в този момент ми се прииска да забравя за Джейс, за братята му, за Дорнан и да се хвърля в обятията на Елиът.

Защото щеше да бъде по-лесно. Нямахме никога, никога да ме нарани. Щеше да ме обича и да се отнася с мен като с кралица до края на дните ми.

Но щеше да бъде лъжа.

Спря да крачи пред мен и коленичи с разширени, умоляващи очи.

— Знаеш ли защо си тръгнах накрая? — попита.

— Да — отвърнах сухо, — омръзна ти да ти крада пистолета.

Усмихна ми се тъжно, преди отново да сведе поглед към земята.

— Имаше кошмари постоянно.

Кимнах. Спомнях си нощите, увита във влажните чаршафи, крещяща безгласно, а въздухът в дробовете ми застиваше сякаш ме задушаваша.

— Така е.

— Спомняш ли си как викаше за помощ, когато те връхлетяха?
— попита.

Замръзнах на място.

— Не? — предположи той.

Поклатих глава. Не си спомнях никога да съм казвала нещо, спомнях си единствено изгарящата болка и ужаса. Винаги ужаса.

Елиът потърка замъглените си очи.

— Тръгнах си, защото бяха изминали три години, а ти все още викаше неговото име.

Един погребан спомен изплува на повърхността — дълго след като е бил заровен с кръв и мръсотия — разклащайки ме до дъното на душата ми.

Джейс! Джейсън!

— О! — възкликнах.

— Знам, че си мислеше, че заминах, защото съм искал нормален живот. Деца, брак и всичко подобно.

— Да — отвърнах, внезапно почувствала се празна и куха отвътре.

— Никога нямаше да поискам тези неща от теб. Знаех, че не можеше да ми ги дадеш. Всичко, което исках, беше ти, Джулз. Какво щеше да стане, ако бях останал? Ако се бях борил с обстоятелствата. — Гласът му се пречупи. — Не трябваше да те напускам. Съжалявам. Мисля за теб всеки ден. Какво можеше да бъде. Какво щеше да бъде, ако те бях срещнал и те бях отвел от онзи шибан клуб, преди да ти

причинят това. — Ръката му се притисна нежно към бедрото ми, изпращайки изгарящи тръпки от припомнени мъки по гърба и опънатите ми нерви.

Положи глава в скута ми и аз приветствах разсейването от драскането на наболата му брада по бедрата ми, когато той обви кръста ми с ръце.

— Мисля, че ако се бяхме срещнали, преди да се случи всичко това, щяхме да бъдем добре. Щяхме да сме щастливи.

Преглътнах буцата в гърлото си, едната ми ръка бе отпусната леко върху късата му коса, а другата проследяваше контурите на устните му.

— Предполагам никога няма да разберем — прошепнах в тъмнината.

Вкопчих се в него сякаш бях удавник, а той беше спасителният ми пояс, и двамата понесени от течението на леденото море, изгубени заедно, но в същото време самотни.

По-късно той се откъсна от мен и ме остави сама, за да приготви кафе.

И сега вече бях напълно самотна.

* * *

Преди да си тръгна — преди да е станало време да се изправа пред обстоятелствата и да звънна на Джейс — Елиът ме разпита уморено, докато малкото му момиченце все още спеше, а утринните лъчи се процеждаха през прозореца на кухнята.

— Е — каза той, — значи майка ти наистина е там, а?

Кимнах.

— Мислиш ли, че ще се досети коя си?

Поклатих глава.

— Мислиш ли, че някой друг ще го направи?

Присвих рамене.

— Ще ми разкажеш ли всичко някой ден?

Засмях се горчиво, а въпросите му се забиваха като кинжали в сърцето ми.

— Няма да ми повярваш, ако ти разкажа.

Той пристъпи към мен, поглеждайки ме с тъжните си очи.

— Пробвай ме — каза, като взе празната кафена чаша от ръката ми и я постави на плота.

Поклатих глава.

— Няма да ми проговориш отново.

Погледът му беше толкова напрегнат, сякаш пробиваше дупки в мозъка ми и сам търсеше отговорите.

— Може и да ти проговоря — поспря за момент. — Наистина им видя сметката, а?

Кимнах.

Очите му се ококориха.

— Не мога да повярвам, че си ги убила.

— Защо? — попитах.

— Не знам. Та това си... ти. Момичето, което спасяваше изгубени котенца и хранеше птичките с трохи всяка сутрин след закуска.

— Изгубените котенца и птичките не са наранили никой — отвърнах. — А и без това не е като и ти да не си убивал никой.

Небраска беше моето безопасно убежище, моят подслон под дъжда. Нов дом за призрачно момиче като мен.

Само че един ден миналото ми връхлетя в крайпътния ресторант, който бабата на Елиът държеше. Работех там пет дни в седмицата, събирайки празните съдове и се придържах към безопасността на заградената кухня.

Един следобед си върших работата, след като клиентите от обяд си бяха тръгнали и помещението беше почти готово да затвори за деня. Елиът ме чакаше на плота, където похапваше пържени картопки. Беше покрит с грес и масло, а опияняващата миризма, която се беше пропила в него, ме караше да се чувствам защитена където и да съм.

Докато злата участ не пристъпи в ресторантчето и едва не ме довърши за секунди.

Чух звънчето, което сигнализираше, че входната врата се е отворила и погледнах от гишето към най-ужасния си кошмар.

Един от членовете на „Джипси Брадърс“ се взираше в мен.

Братовчедът на Дорнан, Марко, явно беше пътувал с кола, тъй като не забелязах приближаващ мотор.

Притиснах се към плота, молейки Елиът с поглед. Бях застинала на място. Елиът ме изгледа подозрително и аз прошепнах безмълвно думите „Джипси Брадърс“.

Той се извъртя и застана пред мен.

— Затворихме за днес — каза Елиът, прикривайки ме, докато аз се приведох зад плота.

— Джулиет? — каза Марко дрезгаво, като се промъкна, пренебрегвайки Елиът напълно, и надникна през плота. — Я виж ти — каза презрително, като клекна на пети и протегна ръка към мен. — Изглеждаш дяволски добре за мъртво момиче.

В прозореца наблюдавах спокойното отражение на Елиът, когато извади пистолета от пояса си, прицели се в тила на мъжа и стреля, опръсквайки ме цялата с нещо, което приличаше на кетчупа, който допреди малко бях забърсвала от масите.

Марко се свлече мъртъв в ъгъла, аз изпицях, а Елиът обърна табелата на входната врата на „Затворено“.

Очите на Елиът потъмняха, а веждите му се сключиха.

— Трябваше ли да го споменавам?

— Съжалявам.

— Направих го заради теб.

— Знам. Винаги правиш всичко заради мен.

Малкото му момиченце се събуди, викайки баща си от стаята.

Той ме целуна по челото и аз си тръгнах.

Е, време беше да се връщам обратно в огнените ями.

Обратно при Дорнан.

Обратно при Джейс.

ТРЕТА ГЛАВА

Няколко минути по-късно стоях в такси на път за болницата. Елиът ме остави да си тръгна едва когато му обещах, че ще се видим след няколко дни в склада, за да обсъдим плана ми за действие. Мисълта караше стомаха ми да се преобръща. Знаех, че щеше да се опита да ме разубеди, а наистина не ми се искаше да чувам подобни тиради. Исках единствено да убия всеки от шибаните братя Рос.

Без Джейс, разбира се.

Позволих си да си помисля за момент какво би направил Джейс, ако разбереше коя бях в действителност.

Ако разбереше, че бях убила братята му и бях излъгала всички им.

Може би щеше да ме убие в края на краищата.

Сигурно бях напълно сбъркана, щом част от мен мислеше, че би било справедливо, нали се сещате? Да завъртим колелото. Да разбере точно колко откачена бях и да ми тегли куршум в главата.

Така или иначе предпочитах да прекарам последните си мигове с него, отколкото с Дорнан.

Огледах нервно входа на болницата. Нямаше мотори на паркинга. А пред плъзгащите врати не се виждаха членове на клуба, които да пазят. Пфу.

Платих на шофьора с парите, които Елиът натика в джоба ми на тръгване. Придвижих се бързо към входните врати, все още облечена единствено с болничното облекло и халата на Елиът. Останаха ми пет крачки, за да вляза във файето, когато някой изскочи и ме хвана за рамото.

Лицето ми посърна, когато го видях. Мамка му.

— Истинска купонджийка си, а? — каза подигравателно Джейс.
— Къде, по дяволите, беше?

— Джейс — отвърнах, надявайки се, че звуча естествено, — просто бях излязла да се поразходя.

Носеше авиаторски очила с огледална повърхност и аз се присвих, когато видях отраженията си в двете стъкла. Елиът не беше преувеличил. Наистина приличах на лайно.

Джейс придърпа очилата надолу по носа си, поглеждайки ме над рамката с тъмните си очи, които толкова много ми напомняха за тези на баща му.

— Да се разходиш? — повтори той. — В три сутринта? За пет шибани часа?

— Не обичам болници — отвърнах неловко.

Мамка му, мамка му, мамка му!

— И все пак продължаваш да се поставяш в ситуации, които или ще те доведат до болнично легло, или на шибана носилка в моргата. Не е ли забавно, а?

Застанала боса единствено по болнично облекло и износен халат представлявах страшна гледка, но този, който изпъкваше, беше Джейс. Бе облечен със семпло черно кожено яке и тъмни джинси, а под ръката си държеше черната си каска. Няколко пациенти носеха облекла, подобни на моето, и бутаха стойки със системи. Повечето бяха пушачи, нетърпеливи да получат дозата си никотин, преди да бъдат затворени отново в болничните си стаи, за да зяпат бежовата мазилка на таваните и стените.

Погледнах ги с копнеж, искайки ми се и аз да бях пушач, за да имах оправдание за излизането си.

— Бях навън само няколко минути — излъгах, присвивайки очи срещу засилващото се сутрешно слънце.

Джейс се подсмихна и бутна очилата на лицето си.

— Лъжкиня. Не си тръгнах сутринта. Видях те да вървиш към студиото за татуси във Венис.

Отне ми момент да си вдигна ченето от тротоара, преди да му отговоря. Изведнъж се почувствах много, много зле.

— Проследил си ме? — изломотих.

Хвана рамото ми с ръката си, стисна ме силно и ме придърпа към себе си.

— Къде отиваме? — попитах, а гърлото ми се сви от паника. Мамицата му. Беше ме проследил без даже да го забележа. Бях станала твърде уверена и бях започнала да допускам грешки.

— Млъквай! — Продължи да ме влачи, докато аз изпадах в паника. Опитах се да преборя желязната му хватка.

— Джейс — казах, дърпайки се. Той не отговори, а продължи да ме дърпа. — Джейсън! — Нищо. Направих единственото нещо, което можех да измисля. Седнах долу по средата на тротоара, отказвайки да помръдна.

Джейс огледа минавачите, вероятно чудейки се дали на някой щеше да му направи впечатление, ако ме застреляше тук и сега и ме оставеше, за да ми изтече кръвта. Нямах представа.

— Ставай — просъска.

— Не — отвърнах, — не и докато не ми кажеш къде отиваме.

Въздъхна нетърпеливо.

— Връщам те обратно в апартамента ми — каза през стиснати зъби. — Не че горя от желание да си там, но заповедите са си заповеди.

Сърцето ми се сви.

— Чии заповеди?

Разтвори дланите си широко.

— Чии мислиш, Сами?

Поне все още ме наричаше Сами, което си беше малко успокоение.

— Ще ме нараниш ли? — попитах толкова тихо, за да може да ме чуе само той.

На лицето му се появи тревога и сваляйки очилата си, той ме изгледа с обезпокоено изражение.

— Какво?

— Е, ще го направиш ли?

— Не — каза категорично, — никой няма да те наранява. Може би ще те нарека идиотка за това, което си направила с брат ми, но не, няма да те нараня.

Той ми предложи ръката си и аз се поколебах за момент, преди да я поема. Вдигна ме на крака, продължавайки да ме гледа с любопитство.

— Божичко, някой наистина те е наранил, нали?

Нямаш си идея просто.

— Нещо толкова — казах отпаднало.

— Е, сега наистина си затънала в лайната. Ако баща ми разбере, че си вкарала хероина на партито на Макси, ще те убие.

— Не бях аз — отвърнах немощно.

Мамка му! Мислеше, че съм аз?

— Както и да е — каза, като заобиколихме ъгъла на болницата и стигнахме до мотора му, паркиран върху спирката за линейки. Просто чудесно. Подаде ми каската. — Сложи я.

— Какво?

Джейс изглеждаше нетърпелив и изморен.

— Сложи скапаната каска. Последното, което искам, е да си размажеш черепа по магистрала I-5 само защото не си носила каска.

Претърсих мотора с поглед.

— Ами ти? — попитах, като взех каската и я сложих на главата си. Не помръднах, докато Джейс захващаше каишката под брадичката ми, а топлите му пръсти докосваха студената ми шия.

— Аз ще съм наред — каза грубо. Отстъпи крачка назад и ме изгледа предпазливо. — Знаеш ли, Чад беше прав.

Стори ми се, че сърцето ми прескочи удар.

— Какво? — изпелтечих.

— Акцентът ти не става за нищо.

С това праметна крак през мотора и ритна степенката с черната си обувка.

— Саманта — каза навъсено.

— Какво? — прошепнах аз.

— Качвай се на шибания мотор.

Стоях там, застинала, с твърдо стъпили на тротоара крака. Поради някаква странна причина внезапно се зачудих къде ми беше корсета. Корсетът и черните обувки с ток. Вероятно в болничната кофа за боклук. Е, какво да се прави.

— Сами — каза по-настоятелно. — Качвай. Се. На. Мотора. Веднага.

Огледах се наоколо, стигайки до извода, че нямах друг избор. Да тръгна с Джейс беше по-безопасно от това да избягам и да рискувам Дорнан или другите братя да тръгнат по петите ми. Джейс поне беше склонен да ме изслушва.

Пристъпих на пръсти до мотора и праметнах натезалия си крак от другата страна. Слава на бога за халата на Елиът или щях да покажа доста интимни части, премятайки крака си.

Притеглих се напред, така че да съм плътно прилепнала до обличения в кожа гръб на Джейс, и обвих ръце около кръста му. Той се обърна към мен и ме погледна, преди да запали двигателя.

— Дръж се — нареди през оглушителния шум.

Не беше нежен и внимателен, докато караше бързо и яростно през града до входната си врата.

Част от мен си мислеше, че го правеше нарочно, за да падна. Друга, по-малка част бе дълбоко притеснена, че го правеше само за да разбере коя съм възможно най-скоро.

Вкопчих се плътно в него, чудейки се през цялото време дали няма да е по-разумно, ако се пуснех и оставех всичко да приключи сега, преди да е разбрал в какъв човек се бях превърнала.

Преди да имаше възможност да ме намрази повече, отколкото вече ме мразеше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През краткия път до апартамента на Джейс се опитвах да измисля правдоподобно обяснение — сваятна причина, поради която бях напуснала болницата.

И ударих на камък.

Когато пристигнахме, той изчака да слеза от мотора, преди да ритне степенката надолу и да се изправи. Издърпа ключовете от стартера и ме избута напред с ръката си, която беше притиснал ниско на гърба ми.

Нагоре по стълбите, в апартамента му, огледах отвореното пространство, което обхващаше кухнята и къта за хранене, и балконът, който се виждаше зад тях. Погледнах надолу към босите си крака и скапаното си болнично облекло и внезапно се почувствах засрамена от окаения си вид.

— Изкъпи се — каза Джейс, като посочи към банята. — След това ще говорим.

Кимнах.

— Побързай — добави.

Изплакнах остатъците от кръв и фините частици кокаинов прах от кожата си, предимно от врата и гърдите, след което спрях водата. Спокойната, притъпена болка, която усещах, се беше превърнала в разгневено ято оси, които ме жилеха по ребрата и ме караха да ми се повдига.

Подозираше ме. Колко още, преди играта ми да приключи? Колко още, преди да ме разкрие?

Не ми остана време да размишлявам над това, тъй като Джейс нахлу в банята с купчина дрехи, която носеше на ръце.

— Хей! — Извиках, като грабнах една от хавлиите и я притиснах към гърдите си.

Джейс се усмихна лукаво — нещо, което правеше доста често напоследък. Животът го беше предал. Аз го бях предала. Не го бях виждала да се усмихва от доста време.

— Сега си скромна? — попита, хвърляйки дрехите върху плота в банята. — Взех ги за теб снощи. Идвах да ти ги донеса, когато реши да посетиш приятелчето си.

Взрях се в очите му, опитвайки се да разбера колко точно знаеше. Колко ме подозираше.

— Благодаря — отвърнах немощно.

Той пристъпи към мен, принуждавайки ме да се отдръпна назад, докато задникът ми не се опря в студените плочки на стената зад мен.

— Как е Елиът? — попита бавно, очевидно наслаждавайки се на мъчението ми.

Подскочих, когато чух името му. О, господи! Не отвърнах. Какво можех да кажа?

— Днес си изключително мълчалива, Сами — каза той, като прокара кокалчето на единия си пръст по влажната ми буза. — Изчерпах ти се лъжите ли?

Потръпнах и преглътнах с усилие. В този момент ми напомняше за Дорнан, което беше трудно за понасяне.

— Гадже ли ти е? Дилър? Какво?

Пак не отговорих.

— Затова ли отиде там? Защото спиш с него?

Поклатих глава.

— Не. Но си го правила. Сигурен съм.

Не си направих труда да му отвърна. Подскочих, когато удари ръцете си от двете ми страни на стената, сполучливо затваряйки ме в капан.

— Сами! — извика, карайки ме да се свия от страх. — Това даже истинското ти име ли е?

— Да — отвърнах едва-едва.

— Погледни ме — заповяда той. Срегнах погледа му неохотно, а една голяма сълза се търкулна от околото ми и падна на бузата ми.

— Джейс? — казах тихо.

— Да, Саманта?

— Плашиш ме.

— Ха! — отвърна горчиво. — Баща ми ти забива нож в бедрото и те зарязва да кървиш до смърт. Брат ми се опитва да ти влезе в гащите, докато си предрусана с отровена кока, а ми казваш, че се плашиш от мен?

Загледах се в него, благодарна, че сълзите ми бяха спрели. Беше ми студено, тъй като стоях единствено по влажна кърпа, притисната към гърдите, а в гърба ми се опираха хладните плочки.

Извърна поглед първи, обърна се рязко и се отправи към вратата.

— Обличай се — каза, забивайки пръст в купчинката дрехи върху плота.

* * *

Един час по-късно стоях на стол на покрива на клуба, а слънцето напичаше вече туптящата ми глава. Погледнах надолу към облеклото, което ми беше избрал Джейс — розова тениска с дипли отпред и семпла черна пола. Не ми даде сърце да му кажа, че тениската беше горнище на пижама. Може и да изглеждаха случайно избрани, но колкото повече се вглеждах в двете момичета седящи до мен, толкова повече се убеждавах, че беше избрал дрехите ми с цел. Правеха ме да изглеждам млада, невинна и небрежна — в ярък контраст с Бети и Вероника, с тежкия им грим, прекалената очна линия, малките потничета и тесните черни панталони.

Бети и Вероника — момичетата от партито на Макси, чиито имена не можех да си спомня — представляваха смесица от ужас и предизвикателство, заковани на столовете си от Джаз и Дони, които стояха на стража зад нас. Дорнан беше застанал до ръба на покрива и наблюдаваше крайбрежието на Венис с пистолет, натикан в задната част на дънките му. Стоеше така вече от петнадесет минути и знаех, че го правеше нарочно. Караше ни да се страхуваме. Искаше да види коя ще се пречупи първа.

В този момент осъзнах, че на Джейс вероятно не му е било наредено да ме заведе в апартамента си, преди да дойдем тук. Чакаха ме да пристигна и отчаяният и потен вид на момичетата ми подсказваше, че са били тук по-дълго от петнадесет минути. Чудех се дали някой вече ги беше обявил за издирване.

Или бяха като мен, без да имат някой, на който да му пука за тях.

Опитах се да стана, мислейки си, че ще е добра идея да предложи някаква утеха на Дорнан. Така би направила истинската приятелка,

нали? Но не се изненадах, когато една голяма ръка ме сграбчи за рамото и ме затръшна обратно на задника ми.

— Кучко, казал ли съм, че можеш да мърдаш? — попита застаналият зад мен Джаз. Усетих нещо студено да се притиска във врата ми. Точно под брадичката ми беше опряно дулото на пистолет, принуждавайки ме да повдигна глава. Стиснах зъби, без да помръдвам и сантиметър.

Джейс, който стоеше пред мен, изгледа брат си, но не каза нищо. Чудесно.

Дорнан се обърна, а лицето му беше като маска от ярост и тъга. Не можех да се спра. Поех си рязко въздух, а очите ми зашариха между Дорнан, Джейс, момичетата и петната кръв по бетона под краката ми, които нито едно търкане нямаше да премахне напълно.

Не исках да се пролива повече кръв заради моите глупави грешки, затова в този момент реших, че независимо от обстоятелствата, тези момичета нямаше да поемат вината за смъртта на Макси. Въпреки че бях сложила пакетчетата с хероин в чантите им.

Въпреки че това можеше да бъде моят край.

ПЕТА ГЛАВА

Дорнан закрачи напред, прокарайки поглед по тялото ми, преди да изгледа двете момичета. От всяка пора на тялото му се излъчваше ярост, и можех само да си представя какво ме чакаше след това, ако предположим, че се измъкнех от този покрив без куршум между очите.

Облегна се на парапета на сградата — същият, на който с Джейс бяхме прекарвали часове в разговори и съзерцаване на морето под нас — и извади кутия с цигари от джоба си.

Хм! Обля ме леко чувство на задоволство, когато осъзнах, че е започнал да пуши отново. Беше ги отказал, когато бях малко момиченце, някъде преди дванадесет години.

Смотаняк.

Запали, дръпна дълбоко от цигарата и пристъпи напред, издухвайки дима в лицето на брюнетката. Тя се закашля, извъръщайки глава и замаха пред себе си, за да прогони облака дим.

Бях толкова изплашена, че можех да забележа всичко случващо се около мен. Ръката, която се впиваше в рамото ми, начинът, по който беше изпълнен с ярост — едва не блещукаше на лунната светлина с трепетите, лазещи по тялото му. Вената на врата му беше изпъкнала и туптеше трескаво, и аз едва се преборих с желанието си да побягна.

Не показвай слабост.

— Възвърнахте ли си паметта вече? — попита я Дорнан с нисък и заплашителен тон. Тя сподави едно тихо ридание и поклати глава „не“.

Той се изкиска, но в звука нямаше никакъв хумор. Премести се пред другото момиче, извади цигарата от устата си и притисна запаления край в коляното ѝ. Тя подскочи, изревавайки от болка, и се опита да обърне стола си назад, само за да се окаже прикована обратно за него от чифт големи ръце.

Погледнах към Дони, който ми отправи самодоволен поглед и извита нагоре горна устна в отговор.

— Ами ти, блонди? — изръмжа Дорнан. — Откъде взе хероина, който уби шибаният ми син? А?

Тя не отвърна, просто продължи да издава онези хлипащи звуци, които караха лицето на Дорнан да почервенява.

— Кой, по дяволите, уби сина ми!? — прогърмя гласът му толкова силно, че ушите ме заболяха, а гърдите ми завибрираха. Разклати момичето здравата, а начинът, по който беше хванал раменете ѝ изглеждаше еднакво болезнен и познат.

Тя започна да плаче.

— Не знам — отвърна и ме посочи. — Тя ми даде едно хапче и от тогава не си спомням нищо друго.

Страхотно. Всички очи се извърнаха към мен, а хватката на рамото ми беше толкова силна, че имах чувството, че плешката ми ще се счупи на две.

— Сами? — попита Дорнан дрезгаво. — Давала ли си хапче на тази уличница?

Кимнах с глава, правейки най-невинните очи на които бях способна.

— Макси имаше цяла торбичка от тях. Не намерихте ли остатъка?

Дорнан килна главата си настрани с диви, кървясали очи.

— Не — въздъхна. — Намерихме малко отровен кокаин в чантите им — посочи към момичетата, които се свиваха на местата си — и ако скоро не ми кажат откъде са го взели — погледна всяка една от тях с драматична пауза, — ще се наложи да извадя пистолета си и да им отнеса главите.

— Кокаинът беше на Макси — намесих се аз. Дорнан обърна главата си рязко към мен и момичетата си отдъхнаха.

— Защо, по дяволите, синът ми би си взел кокаин от друг доставчик? Взимаме директно от един дилър и досега стоката винаги е била чиста.

Свих рамене.

— Мисля, че имаше проблем. И то голям. Винаги беше напрегнат, нали?

Дорнан се намуси и погледна към Джейс и останалите братя.

— Момчета?

Дони стисна рамото ми почти до счупване, карайки ме да се превивам от болка.

— Нямах проблем — каза насмешливо.

Дорнан издърпа оръжието от колана си и насочи дулото към челото ми.

— Каза ми от кой го е взел — казах отчаяно.

Дорнан присви рамене сякаш казваше: „Така ли? И от кой?“. Приведе се напред и аз заговорих толкова силно, че да ме чуе само той.

— Каза, че Рикардо му я е дал като проба. Каза, че ако наистина била хубава, щял да те навие да смениш главният си доставчик.

В очите му проблесна разпознаване и още нещо далеч по-опасно. Дори да знаех, че е физически невъзможно, можех да се закълна, че в ирисите му заблестяха оранжеви пламъци, преди отново да станат черни.

— Пълни глупости — каза Джаз високо зад мен. Подскочих. Въпреки че бях шептяла, явно е бил наблизо, за да ме чуе. — Никога не би въртял търговия с колумбийците — каза презрително Джаз. — Знае за миналото.

— Това е всичко, което каза — просъсках, наблюдавайки Дорнан отблизо. — Заклевам се.

Той премахна оръжието от слепоочието ми и го потупа по крака си, прехапвайки устна. Хвърлих бърз поглед към Джейс, който видимо се беше успокоил, когато оръжието беше далеч от главата ми. Ако в момента в мен не се взираха цял куп байкъри, щях да се усмихна.

— Застреляйте ги и двете — каза Дорнан, посочвайки небрежно към момичетата.

— Чакай! — Джейс протегна ръката си напред, избута баща си настрани и започна да му говори оживено. Джаз и Дони чакаха търпеливо с пистолети, прицелени към момичетата, докато те ревяха и покриваха главите си с ръце.

Сякаш това щеше да спре куршумите.

Дорнан и Джейс говориха още няколко минути, преди Дорнан да се върне при нас.

— Освободете ги — каза и посочи към момичетата.

— Какво? — изрева Джаз.

— Чухте ме — повтори Дорнан със смъртоносно спокоен глас. Твърде спокоен. — Освободете ги. Веднага.

Дони се намръщи, но натика оръжието в джоба си и хващайки двете момичета за раменете, ги издърпа на крака. Докато подминаваха набързо покрай Дорнан, той прочисти гърлото си съзнателно, карайки Дони да спре момичетата на място.

— Моля те, не ни застрелвай — изскимтя блондинката, отпускатейки глава.

Дорнан постави ръцете си от двете страни на главата ѝ и я повдигна нагоре, за да го погледне в ужасяващите очи.

— Ако кажете на някой, че сте били тук, ще ви открия и изкормя като шибани риби, ясен ли съм?

Тя закима трескаво, а дългата ѝ руса коса се спусна пред очите ѝ.

— Не те чух? — каза Дорнан, като прокара пръсти през косата ѝ и дръпна рязко.

— Да — изпъшка момичето. — Обещавам, че няма да кажем и дума.

Погледна към брюнетката в очакване и повдигна вежди.

— Никога няма да кажем — закима тя бързо. — Заклевам се в живота си.

Той се усмихна и пъкна цигарата отново между зъбите си. Посочи на Джаз и Дони с палец към вратата.

— Изхвърлете ги отвъд портата. Не искам никой да тършува из шибания ми клуб.

Братята избутаха момичетата към вратата и поеха по стълбището, където бързо изчезнаха от поглед.

Оставяйки мен, Дорнан и Джейс на покрива.

Възхитително.

Дорнан върна погледа си върху мен.

— Рикардо, а? — каза, присвивайки очите си.

Кимнах бавно.

— Да.

Потърка брадичка замислено със свободната си ръка.

— А, Джейс, ти смяташ, че колумбийците имат нещо общо с убийството на Чад?

Джейс изглеждаше бесен.

— Говориш за това пред нея?

Той присви рамене небрежно, като пусна фасата си на земята и го размаза върху бетона с петата на ботуша си.

— Сами знае какво се случва с момичетата, които не слушат — отвърна зловещо той.

Размърдах се неудобно на мястото си, чудейки се дали вече можех да стана.

— Какво се случва с момичетата, които не слушат? — попита Джейс баща си, а очите му продължаваха да се взират в моите.

Дорнан просто се засмя.

— Хайде, синко — каза, пляскайки бузата на Джейс, — знаеш чудесно какво се случва с момичетата, които не слушат.

Джейс стисна зъби, а юмруците му се свиха толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

ШЕСТА ГЛАВА

Момичетата бяха изхвърлени най-безцеремонно през предната порта, а аз бях пришпорена (добре де, завлечена) надолу по стълбите и по коридора от Дорнан. Не беше ясно дали разпитът ми беше приключил, или просто сменяше местоположението си, но поне момичетата бяха извън клуба и можеха да избягат много, много далеч.

Буквално ме хвърли в спалнята, следвайки ме плътно. Затвори вратата с трясък, докато аз се запрепъвах напред, опитвайки се да не падна по лице.

— Какво, по дяволите, се случи снощи? — попита той. — Ако разбера, че имаш нещо общо с на Макси... — той спря, когато следващата дума отказа да се заформи на устните му, — ... смъртта — продължи най-накрая, — ще ти смъкна кожата от шибаните кости, докато гледаш.

Измъчих една сълза в негова чест.

— Заклевам ти се, нямам нищо общо. Макси смъркаше толкова много и не спря, дори когато носът му започна да кърви.

Дорнан изръмжа.

— Защо не дойде да ме повикаш?

Погледнах към пода. „Добър въпрос, шибаняко.“

— Не ме пускаше да изляза — отвърнах. — Бях изплашена. Не исках да го ядосвам.

Той се надвеси над мен на леглото, а огромното му тяло засенчи моето. Отхвърлих спомените за това как бях притисната под него и крещях преди шест години, но в себе си все още усещах страх, който ме караше да треперя под тежестта му.

— Не знаех какво да правя — замолих, разширявайки очите си колкото можех. Той изръмжа тихо, когато една гореща ръка се уви около гърлото ми и започна да стиска с нарастваща интензивност, докато най-накрая не можех да дишам и пред очите ми затанцуваха звезди.

Нещо в изражението му се промени. Може би виждаше как бях на път да припадна, защото пушна гърлото ми и се изправи, а по лицето му ясно се виждаше чувството на безизходност, докато крачеше из малката стая.

— Кажи ми точно какво се случи — каза той. — От момента, в който влезе в стаята, до момента, в който излезе. И, Сами?

Лицето му беше ужасяващо.

— Ако ме излъжеш, следващия път няма да пушна. Следващият път ще стискам, докато шибаното ти вратле не се счупи в ръцете ми.

Изобщо не се съмнявах в думите му и отново си припомних опасната игра, която играех. Като руска рулетка, но с повече куршуми в пистолета, и аз бях тази, която беше насочила оръжието към главата си, надявайки се отчаяно всеки път щом натисна спусъка да чувам звукът от празно кликване, вместо да разпръсна мозъка си на стената зад мен.

Разказах му историята и наистина беше история, тъй като нищо от казаното не беше истина. Разбира се, добавих частта с хапчетата и припадането на момичетата, но истината спираше дотук.

— Макси беше толкова ядосан, когато и двете припаднаха — довърших, след като бях говорила и говорила, а той обикаляше и крачеше из стаята. — Искаше да остана, защото те нямаше да се събудят. Викаше, а носът му кървеше и ме накара да смъркам от кокаина! — Думите заекваха в устата ми и предположих, че се беше вързал на представлението ми, тъй като ръцете му не бяха около гърлото ми.

Все още.

— Как може някой да те накара да смъркаш кокаин? — попита Дорнан.

Вгледах се в черните му очи, докато в мен се преплитаха емоции — отмъстителна гордост и страх.

— Като си държи ръката на устата ти и те принуждава да дишаш през носа — отвърнах безизразно, а в главата ми затанцуваха греховни спомени, щом се сетих как бях направила точно това. — Беше толкова силен — добавих, знаейки че в този момент изглеждах слаба и немощна. — Не колкото теб, Дорнан, и все пак твърде силен, за да го спра.

Дорнан се обърна и удари с юмрук огромното огледало, което висеше на стената до леглото, карайки ме да се свия настрани, когато по пода се посипаха парченца стъкла.

— Ако колумбийците наистина се опитват да започнат война — каза мрачно, — изчакаха твърде дълго, за да го направят.

Погледнах надолу към счупените парченца огледало и кръвта, която се стичаше от кокалчетата на пръстите му и казах:

— Защо изобщо ще започват каквото и да било?

Дорнан спря и прокара ръка през тъмната си коса. Изглеждаше ужасно. Опитах се да помисля какво би направила една загрижена приятелка — добре де, курва — в такава ситуация. Не исках да прегръщам негодника. Можех да го чукам както пожелае, но не и да го прегръщам.

Той се отпусна в кожения стол с висока облегалка, който се намираше в ъгъла на стаята — проклет трон за краля, който стремглаво губеше контрол над кралството си.

Какво щеше да ме умилостиви пред него в този момент?

Цигарите. Да.

Забелязах кутията, която беше зарязал на нощното шкафче и се пресегнах за нея, изваждайки една цигара и черна месингова запалка с издълбан дракон отпред. Запалих цигарата, дръпнах веднъж, пристъпих две крачки към него и паднах на колене, поставяйки длани върху бедрата му.

— Ето, скъпи — казах, като взех цигарата и я поставих между устните му.

Той я прие, а черните му очи ме загледаха със смесица от любопитство и едва прикрита ярост. Изхлузих тениската си, така че да съм само по сутиен и притиснах памучния плат към кървящите му пръсти.

Погледнах го изпод мигли, докато другата ми ръка се спусна към ципа му. Свалих го внимателно и промуших ръка в гащите му в търсене на единственото нещо, което щеше да го разсее. Погалих го няколко пъти, той изстена дълбоко, а penisът му изскочи напред. Лицето му не разкриваше никаква емоция, беше напълно невъзмутим, докато продължаваше да опъва от цигарата си. Стиснах ръката си в юмрук и започнах да я плъзгам нагоре-надолу по penisа му, а

необрязаната кожа покриваше главичката му и отново я откриваше с всяко прецизно движение.

Навлажних устни и отворих устата си широко, дразнейки с език долната част на пениса му, преди да го поема изцяло в устата си. Имаше солен и горчив вкус и трябваше да се окуражавам умствено, за да не спра.

„Хайде. Можеш да се справиш. Какво е една малка свирка? Страхотна си, малката.“

Ъх. Прякорът, който ми беше измислил Дорнан, в собственото ми съзнание, докато се окуражавах мислено, изобщо не беше нормално. Не знаех дали да се смея, или да плача, но нито едно от двете нямаше да е присъщо за лоялната клубна курва, затова притъпих всички чувства, както бях притъпила рефлексите си за повдигане, щом го поех в гърлото си.

Свободната му ръка сграбчи косата ми в юмрук, когато го поех по-навътре, и изсумтя задоволително.

— Милостиви боже — изстена, ниско и дрезгаво, — лапаш като порнозвезда.

Запърхах с мигли насреща му, продължавайки да го обработвам с уста и ръка, докато мислите ми бяха на друго място.

Усетих как се отпуска малко по малко, коленете му се разтвориха още, напрежението му намаля, и той се отпусна назад в стола, премигвайки бавно и доволно.

— Най-добре да не ме лъжеш за снощи — каза, и останах изумена, че можеше да приказва, докато му правех всичко това. Приех го като лично предизвикателство и го засмуках и стиснах по-усърдно, опитвайки се да го докарам до ръба.

Пръстите му опъваха косата ми болезнено и аз се въздържах да не избутам ръката му, когато безброй косми се измъкнаха болезнено от скалпа ми.

— Говориш за война в пълни мащаби, Сами.

Повдигнах глава, за да отговоря, но той опъна косата ми.

— Казал ли съм, че можеш да мърдаш, кучко? — попита яростно, натискайки лицето ми към пениса си с такава мощ, че започнах да се давя. Когато видях това, отпусна ръцете си и ме остави да се отдръпна леко. — Убивал съм и за по-малко — продължи да

говори, докато аз си взех поука и продължих да го обработвам с уста. — Много по-малко.

Не получих никакво предупреждение, че ще свърши само секунди след като изрече думите си, като изключим пулсирането в долната част на пениса му и факта, че беше застинал на място, а в същото време пръстите му се впираха в скалпа ми. Спермата се разля по езика и гърлото ми и с няколко пулса той напълни устата ми, изпразвайки се напълно.

Замислих се за Майкъл, невинният млад мъж, който Дорнан беше застрелял в пристъп на ревност и страст, и преглътнах.

— Знам — отвърнах, като изтрих уста с опакото на ръката си и се отдръпнах назад.

Той въздъхна тежко и притисна дланта си към лицето ми, докато се изправяше. Схванах намека и се отместих от пътя му, когато се отправи към банята и затвори вратата след себе си, а по вените ми изведнъж забушува ярост. „Задник.“

Отчаяно копнеех да се изжабурия с вода за уста, но можех да чуя течащата вода в банята и знаех, че Дорнан нямаше да е много впечатлен. Огледах стаята, търсейки нещо — каквото и да е, с което да премахна гадния вкус в устата си. Погледът ми попадна върху шкафчето, където знаех, че Дорнан криеше скъпите си питиета.

Отворих вратичката тихо и затършувах из прилежно прибраните кожени якета и обувки. Беше анален в повече от един смисъл. Засмях се на собствената си глупава шега, избутвайки един сак и ботуши настрана, докато най-после не усетих студено стъкло под пръстите си. Сграбчих бутилката и я издърпах, разкривайки един литър неотворено, четиридесетгодишно уиски.

Сантименталният му кучи син. Спомнях си точно кога беше получил бутилката, няколко седмици преди всичко да се прецака и едва да загина. Баща ми му я беше подарил за рождения ден. Защо я беше запазил след смъртта на баща ми, си оставаше загадка за мен, но при всички случаи бутилката му навяваше доста болезнени спомени.

Дам. Щеше да свърши работа.

Развих капачката, разкъсвайки четиридесетгодишната опаковка, хвърлих я на земята, затворих шкафа и се настаних в средата на леглото, отпивайки голяма, изгаряща глътка от уискито.

Когато Дорнан излезе от банята петнадесет минути по-късно, даже не си направих труда да скрия безценния алкохол в ръката ми. Може би бях уморена. Или може би, точно сега, просто не ми пукаше.

СЕДМА ГЛАВА

Беше гол, като изключим бялата хавлия около кръста му, чиито цвят беше твърде невинен за кръвта, която беше пролял през годините. Трябваше да е черна, или може би пурпурночервена. В очите му проблесна гняв, когато видя бутилката в ръката ми.

— Какво, по дяволите...? — разбушува се, като закрачи към мен и отскубна бутилката от ръцете ми точно преди да пия отново. Студената течност се разля върху гърдите ми, потичайки между тях и надолу към пъпа. Въздържах се да не се засмея, отчасти защото нямаше да е уместно, но също така защото ме беше страх. В очите му виждах онзи убийствен поглед, предвещаващ бедствие за всеки, който му се изпречи на пътя.

Горката аз. Щом опреше до този мъж, понякога не можех да си помогна.

Отпи от шишето и го постави върху нощното шкафче, след което скръсти ръце пред голите си гърди. По татуираните му гърди все още имаше вода, а от косата му през няколко секунди падаха капки.

— Казвал ли съм, че можеш да го отвориш? — попита уравновесено.

Поклатих глава.

— Тогава защо го направи?

Присвих рамене.

— Съжалявам. Не мислех, че ще имаш нещо напротив. Толкова съм откачила покрай снощните събития, просто исках да разпусна малко.

Той отпи отново и този път блъсна бутилката обратно на нощното шкафче с такава сила, че се учудих, когато не се счупи.

— Тази бутилка беше специална — каза.

Не отвърнах нищо.

— Мислиш, че си нещо специално ли?

Мисълта, че бях просто една от курвите му, не ме беше връхлетявала, особено след като беше застрелял клетото момче, само

за да ме впечатли. Просто предположих, че гледа на Сами като на нещо уникално, нещо, което му напомня за отминала любов и страст, нещо, с което можеше да си играе и да моделира. Никога не ми бе хрумвало, че можеше въобще да не му пука.

— Е, за мен ти си специален — отвърнах, като се плъзнах до ръба на леглото и прокарах пръсти по рамото му.

Погледна към ръката ми, сякаш беше умряла хлебарка, и аз я отдръпнах бавно, оставяйки я да се спусне отстрани на тялото ми.

— Падни на колене — заповяда той. — Обърни се към шибаната стена.

Направих каквото нареди. Повдигна полата ми нагоре, събирайки я около бедрата ми. Избута гащичките ми настрани и бавно вкара пръста си в мен. Потрепнах под грубото му доминантно докосване.

— Ясно ти е, че си тук, за да те използвам, нали? — Продължаваше да плъзга пръста си навън и навътре, прибавяйки още два и след това три, така че да съм разтегната и изпълнена от него.

Когато не му отговорих достатъчно бързо, протегна свободната си ръка и ме стисна силно за клитора, изпращайки вълни от болка по тялото ми.

— Нали?

— Д-да — изхленчих, ахвайки от внезапната промяна от удоволствие на болка, нещо, с което би трябвало да съм свикнала досега, тъй като беше запазената му марка, но за жалост нивото му на извратеност все още ме хващаше неподготвена.

— А когато приключи с теб, ще те захвърля като скапан боклук. — Продължи да ме чука с пръсти, вече по-грубо, а с другата си ръка изви едното ми зърно. Потръпнах в очакване, когато извади пръстите си и изстенах високо, когато на тяхно място заби пениса си с всичка сила. Постава влажната си ръка, с която ме беше чукал, върху бедрото ми.

Върху бедрото ми.

Сякаш нещо в мен се обърна. Толкова дълго бях безчувствена, разбита и примирена, в очакване на момента, в който щеше да си получи заслуженото. Но сега, когато ръката му се притискаше плътно върху седемте белега, прикрити с мастило, в мен се зароди нова вълна ярост.

— Може би трябва да ме изчукаш колкото можеш по-силно — казах през стиснати зъби. — Може би така ще ме премахнеш от мислите си.

Той се засмя и сграбчи разпуснатата ми коса в шепа, дърпайки ме грубо към себе си. Гърбът ми се притисна в гърдите му и той прошепна в ухото ми:

— Сигурна ли си, че ще се справиш с това, Сами?

Усещах как по устните ми напираше да се покаже горчива усмивка.

— А ти сигурен ли си, че ще се справиш, Дорнан?

Изглежда въпросът ми събуди нещо примитивно в него, тъй като пръстите му се забиха в плътта ми с такава сила, че можех да усетя как ноктите му разкъсват кожата ми като лист хартия. Приемаше думите ми за предизвикателство. Кой щеше да преебе другия повече, образно казано.

И буквално.

Извади пениса си и притисна върхът му към отвора ми. Дразнейки ме. Измъчвайки ме.

Застинах напълно неподвижно в очакване на следващия му ход.

Не ме разочарова. Отдръпна се назад, след което се изтласка напред, наранявайки утробата ми и изпълвайки всеки инч от вътрешността ми с впечатляващите си размери. Вкопчих се още по-силно в чаршафите, фокусирайки се в кокалчетата на пръстите си, които започнаха да побеляват и изтръпват.

Не ми спести нищо. С мъчителна сила и бързина, отново и отново излизаше само за да се забие отново в мен, насилствено жесток както винаги. Искаше ми се да му извикам да спре, но в същото време не исках. Исках да ме чука и да ме нарани, да ме накара да кървя, да ме накара да почувствам нещо, защото бях адски упорита и извратена, и исках някой ден да мога да кажа, че е дал всичко от себе си, за да ме разруши, но не е успял.

Исках да ме накара да страдам, за да мога да му отвърна със същото накрая.

Нова вълна от болка ме разкъса ниско в корема и не можех да спра писъка, който излезе от устата ми.

Дорнан спря на секундата и се засмя по-зловещо и смразяващо, отколкото го бях чувала.

Погледнах надолу към матрака и видях, че на чаршафа имаше капки кръв.

Дорнан също ги видя и гледката го накара да се закикоти.

— Виждаш ли? — попита, като продължаваше да се тласка в мен. — Казах ти, че ще те накарам да кървиш.

Кимнах с глава. Той излезе от мен и сърцето ми спря за момент, когато пенисът му се притисна към ануса ми.

Постави палеца си на задника ми.

— Ами сега? — заяждаше се. — Все още ли искаш да те чукам с всичка сила?

„О, не, господи, не. Моля те.“ Стомахът ми ме прорязваше от ужасна болка и се чувствах така, сякаш щях да припадна всеки момент. Коленете ми подадоха и аз паднах настрани, като се свих на топка и обвих ръце около корема си закрилнически.

Погледът, който ми хвърли, беше доминантен и изпълнен с арогантност.

— Така си помислих и аз — промърмори. Стисна ме за брадичката и ме принуди да го погледна. — Следващият път — издиша срещу размазаното ми лице — няма да е само пътката ти, малката. — Приведе главата си към гърдата ми — тази, която не беше притисната към матрака — и пое зърното ми в устата си, засмуквайки го жадно. В началото беше някак си приятно, като очаквано облекчение от болката, която ме изгаряше отвътре.

Докато не ме ухапа силно, изпращайки болезнени вълни по цялото ми тяло, което вече пулсираше от болка.

Отдръпна се назад и се ухили, разкривайки кръвта, която се беше размазала по предните му зъби и устните му. В този момент можеше да бъде и самият Дявол.

Докоснах ранената си гърда с ръка и я покрих защитнически, изхленчвайки, когато усетих нова вълна от болка да се слива с разкъсващото пулсиране в утробата ми.

Изгарях.

Исках да повърна.

Чувствах се така, сякаш щях да умра всеки момент.

Той се размърда и изчезна, оставяйки крушката над мен да свети ярко и безмилостно. Затворих очи.

„Не плачи. Това е само някаква си болка.“

Няколко сълзи успяха да се отронят от очите ми, преди да преглътна ужаса и да започна да се проклинам безмълвно за глупостта си. За това, че му се бях опълчила. Защо, по дяволите, направих подобно нещо? Какво ми ставаше?

Той се появи отново, облечен този път, облегна скръстените си ръце на матрака и се ухили, докато ме оглеждаше.

За мое най-голямо отвращение измъкна едната си ръка и хвана на върха на пръста си една от сълзите, които се стичаха по лицето ми. Притисна пръста до устните си и засмука издавайки звучното „поп“, когато го изкара от устата си.

— Солено — каза дрезгаво и изви главата си настрани, така че да е на матрака до моята. — Но също така и сладко. — Отново протегна ръка, забърса бузата ми с пръста си и го постави на моите устни този път. — Усецаш ли?

Натика пръста си в устата ми и го изкара едва когато облизах собствените си сълзи от върха му. Грешеше. Бяха солени, но за разлика от неговите, в тези нямаше никаква сладост за мен.

Бяха адски горчиви.

Потупа ме грубо по главата, сякаш бях куче или нещо подобно, след което излезе от стаята и затръшна вратата след себе си.

Можех да го чуя как си подсвирква, докато вървеше надолу по коридора.

Задник.

ОСМА ГЛАВА

Дълго време лежах неподвижно, усещайки как тънка струйка кръв се стича върху чаршафа под мен, ставайки лепкава и студена. Колко пъти още щеше да ме кара да кървя, преди да си получи заслуженото?

Колко още щях да понеса?

Защо търпях?

„Какво, по дяволите, не бе наред с мен?“

Изстенах, изплъзвайки се от леглото, и превивайки се, закуцуках към банята.

Болеше така, сякаш ми бяха правили шибан аборт.

А аз знаех каква е болката, тъй като благодарение на него вече бях минала през това.

Пуснах водата и пристъпих под душа, оставяйки топлата струя да се стича по лицето ми. Измих си зъбите три пъти и използвах половината шише душ гел, насапунисвайки краката си няколко пъти, докато вадичките с кръв спряха да се стичат надолу по вътрешностите на бедрата ми.

Изведнъж ме осени мисълта, че през последните десет дни бях намушквана с нож в крака, бях предрусала с отровен кокаин, а сега бях чукана до ръба на лудостта.

Мамка му, бях толкова уморена.

Когато най-накрая спрях душа, увих косата и тялото си с хавлии. Избърсах парата от огледалото и за пръв път от седмици се огледах хубаво. Грабнах чантичката за грим, която стоеше в остъкленото шкафче на банята и извадих капките си за очи. Бяха кървясали и замъглени и беше истинско чудо, че цветните ми лещи не бяха паднали, след като бях припаднала малко след смъртта на Макси. Изстисках няколко капки във всяко око и замигах, моментално усещайки очите си по-навлажнени.

Загледах отражението си в огледалото. Напоследък не бях виждала много слънце и старателно придобитият ми златист тен от

безкрайните часове в солариума и после около басейна в Тайланд беше започнал да избледнява значително. Под очите си имах черни кръгове, които нямаше да се покрият и с лопати коректор, лицето ми беше измършавяло и изпито, а скулите ми бяха изпъкнали болезнено. Пуснах хавлията на пода и продължих да се изучавам. Лявата ми гърда изглеждаше ужасно, покрита с грозни червени белези от ухапката, която беше пронизала бледата ми кожа над и под зърното ми. Ребрата и ключиците ми бяха изпъкнали повече от обичайното.

Сякаш умирах... малко по малко, парче по парче.

Изгаряща, разчупена, разбита от тежестта на лъжите ми — *а ми оставаха още петима*.

Провесих глава, въздъхнах дрезгаво и се хванах за плота пред мен. Поне едно нещо по тялото ми изглеждаше добре — прекрасната татуировка на Елиът, чиито яркочервени, черни и тюркоазени нюанси се извиваха нагоре от бедрото към хълбока ми. Загледах се в ярките цветове за няколко мига, след което повдигнах кърпата от земята, загърнах тялото си, и излизайки от банята, се отправих към спалнята.

Бях на път да пусна хавлията и да се пресегна за чист чифт бельо, когато го забелязах да стои на прага с отегчено и леко раздражено изражение. Подскочих стреснато и за малко не изтървах хавлията.

— Господи, не чукаш ли? — попитах по-грубо, отколкото исках да прозвучи.

Джейс се усмихна, скръсти ръце пред гърдите си и затвори вратата с крак.

— Утре заминаваме на малко пътешествие. Незнайно защо татко настоява да ни придружиш.

Извадих чифт черни бикини и сутиен от отворения си куфар.

— Би ли бил така добър? — попитах, правейки въртеливо движение с пръста си. Той се подчини, обръщайки се с лице към стената, за да мога да се облека на спокойствие. Хвърлих хавлията на леглото върху новите петна кръв, които бяха нашарили средата на матрака, издърпах бикините си нагоре и нагласих сутиена върху гърдите си. Оставих го незакопчан и заприпах на пръсти към Джейс, който изучаваше стената пред него. Потърках рамото му с моето, за да привлека вниманието му и се обърнах с гръб към него.

— Би ли ме закопчал? — попитах през рамо.

Искаше да ми се сърди? Нямах нищо против. Щях да му отвърна със същото. Двама можеха да играят тази игра, и изглежда ролята ми на девойка в беда му беше омръзнала. Сега щях да бъда кучката в черна дантела. Нека видим дали ще му хареса.

Издаде звук, който звучеше като „хмм“ и за момент се зачудих дали ще ми помогне. Но не след дълго усетих допир от топли пръсти по гърба ми, които накараха тялото ми да настръхне. Прехапах устни, застинала на място, докато той бавно и внимателно закопчаваше сутиена ми. Когато приключи постави пръстите си на раменете ми и ме завъртя към него. Пронизителният му поглед се спусна надолу и нагоре по тялото ми, след което се втренчи в лицето ми. Докосна с палец нежната кожа под лявото ми око.

— Господи, момиче! Кога си спала за последно? — премести хватката си около кльощавата ми китка и я повдигна пред лицето ми. — Кога си яла за последно?

Отстъпи назад и ме заглежда цялата, но този път без капка желание и страст в изражението. Този път беше загрижен.

— Изглеждаш ужасно, Сами — каза сериозно.

Присвих рамене.

— Добре съм. — Но не бях. Животът в клуба беше изсмукал всяка частица щастие — и телесна мазнина — която притежавах.

— Нищо чудно, че не можеш да се пазиш от него — промърмори той.

Застинах на място, а по гърба ми плъзнаха тръпки от срам.

— Какво?

— О, хайде — отвърна той. — През три стаи мога да го чуя как те бие. Или каквото и да е това, което правите двамата тук. — Потръпна, когато го изрече и изведнъж някаква мисъл сякаш го осени. — О, божичко, нали не си някое от онези момичета, на които им харесва да ги пребиват? Моля те, кажи ми, че не си от онези шибани подчинени.

Засмях се горчиво и се отдръпнах назад, за да си взема чисти дрехи от куфара.

— Благодаря ти за загрижеността, но не, не съм едно от онези момичета.

— Сигурна ли си? — попита, почесвайки се по главата. — Защото в крайна сметка те беше завързал...

— Откъде знаеш? — прекъснах го, като издърпах една черна лятна рокля от куфара си и я разтеглих през глава. Може и да ми беше помогнал, когато Дорнан ме промуши, но се бе появил след като се бях освободила. — Да не ни шпионираш?

— О, да — каза саркастично, пронизвайки ме с поглед. — Шпионирам баща си и малката му робиня. Не ставай смешна.

Нахлузих роклята и я пригладих по тялото си, преструвайки се, че думата робиня не ме изгаряше цялата.

— Изглежда винаги успяваш да ме откриеш в най-подходящото време — отвърнах, като присвих рамене в небрежен жест. Извадих четката от куфара си и започнах да разресвам тъмната си, заплетена коса, когато ме сграбчи за рамото и ме обърна към него.

— Не съм казвал, че не те държа под око — каза тихо.

Изгледах го продължително.

— Мога да се грижа за себе си — отвърнах тихо, но в твърдението ми нямаше и грам убеждение.

— Разбира се — каза неохотно и ме пусна.

Отправи се към вратата, сякаш си тръгваше.

— Почакай — извиках, спирайки с четката по средата на един кичур. — За какво дойде всъщност?

— Чух те да крещиш — подхвърли през рамо. — Отново. Просто проверих, за да видя да не си намушкана или нещо от сорта. — Ръката му се протегна към дръжката на вратата в същия момент, в който тя се отвори рязко, разкривайки застаналият на прага Дорнан с телефон в ръка.

— Полицейска акция — каза, връхлитайки в стаята.

Изпаднала в шок изпуснах четката на земята.

Джейс моментално влезе в действие.

— Колко време? — извика, навъртайки се пред входа, докато зад него виждах как бягат хора.

— Най-много час — отвърна Дорнан, като извади няколко пакетчета с бял прах от нощното шкафче и закрачи към банята.

— Казаха ли защо? — попита Джейс, докато аз, обзета от паника, не помръдвах от мястото си.

Дорнан се изправи на леглото, разви месинговата основа на полилея и изсипа нещо в ръката си.

— Двама от братята ти са мъртви за по-малко от месец? — предположи той. — Шибаните колумбийци вероятно са им дали фалшива тревога.

— Не мислиш, че са били онези момичета, нали? — попита Джейс, а по лицето му се изписа тревога.

— Не, синко — отвърна Дорнан, вдигайки страшен шум, когато скочи от леглото върху бетонния под. — Имахме уговорка с шефа на полицията, но този случай не може да се покрие.

— Случило ли се е нещо с момичетата? — прошепнах, поглеждайки към Джейс и Дорнан.

— Какво имаш предвид, освен, че едва не бяха застреляни? Или предозирали? Или факта, че бяха малолетни?

— Пусната съм под гаранция от ареста — изстрелях. — Трябва да се махна, преди да са пристигнали ченгетата.

Всъщност не бях пусната под гаранция, тъй като въобще не съществувах. Но същото не можеше да се каже и за отпечатъците ми, а те принадлежаха на мъртво момиче.

— Ама, разбира се — отбеляза саркастично Джейс и ме изгледа с присвити очи. — Колко удобно само.

— Какво си направила? — прогърмя гласът на Дорнан. — Няма да те докоснат, ако е нещо незначително...

— Въръжен грабеж — казах, подхвърляйки първото сериозно престъпление, което ми хрумна.

— Божичко! — възкликна Джейс. — Убила ли си някой?

— Не — отвърнах, — но все пак си е провинение за затвор.

— Правилно — каза Дорнан. — Изчезвай оттук. Аварийният изход в подножието долу ще те отведе до задната улица. Махай се, преди някой да те е видял.

Аварийният изход. Ха! Явно не беше разбрал, че вече го бях използвала в продължение на седмици.

Сграбчих дамската си чанта и се загледах замечтано към куфара си. Щях да изглеждам много по-подозрително, ако го замъкнех с мен, но вътре натикани в дъното бяха боята ми за коса и цветните ми лещи. Слава богу, вече нямаше никакви наркотици, но се притеснявах повече да не би Дорнан и полицията да го претърсят и да се усъмнят в мен.

Хубавото беше, че нямаше да ме има само няколко часа. Едва ли щеше да му остане време да ми рови из куфара, нали? Но в себе си

нямах други лещи и стомахът ми се присви леко от нежеланието да тръгна без резервен чифт.

— Тръгвай — заповяда Дорнан и аз най-накрая се подчиних. Изхвърчах от стаята и затичах по коридора, подминавайки няколко от членовете на клуба. Повечето от тях изглеждаха загрижени, но не и паникьосани, сякаш всичко това беше нещо обичайно.

Побягнах слепешката към аварийния изход и блъснах лоста по средата. Когато изскочих навън, ярката слънчева светлина ме заслепи и аз забавих ход, в случай че някой вече наблюдаваше мястото.

И се изпарих.

За няколко ценни часа бях повече от изчезнала — бях свободна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Хванах такси няколко пресечки по-надолу и инструктирах шофьора да кара към Уест Холивуд. Винаги бях искала да отседна в „Шато Мармонт“ и предположих, че съвсем скоро може и да съм мъртва, затова сега беше най-удачния момент, в който да започна да зачерквам простотии от листа си с желания.

Беше три следобед, а аз не бях спала от толкова дълго, че имах чувството, че ще полудея. Все още имах спазми и се нуждаех от няколко таблетки оксикодон или пет чашки с водка, за да притъпя агонизиращата болка, която ме разкъсваше отвътре. Трафикът по това време от деня беше ужасен и ми отне четиридесет минути, за да стигна до другия край на града. Изпратих съобщение на Елиът да дойде да ме види, когато успее да се освободи.

Когато пристигнах в хотела, платих в брой, решавайки да не си играя с късмета, като платя с карта, в случай че някой решише да снове наоколо в неподходящото време. Подадох на портиера още стотачка, за да се погрижи никой да не ме притеснява, освен Елиът, на който бях оставила резервен ключ на гишето.

Стаята се намираще на четвъртия етаж и беше стилно обзаведена в бяло и ментово зелено тук-там с няколко златисти нюанса. Звучеше кичозно, но начинът, по който бяха комбинирали всичко, беше изключително елегантен. Наех апартамент с всекидневна, в която хвърлих чантата си върху стъклената масичка за кафе, след което затътрих капналия си задник към едно от двойните легла до стената и се свлякох върху завивките.

Можеше да се каже, че по-скоро изпаднах в безсъзнание, отколкото, че заспах, и когато се събудих, беше непрогледен мрак. Отне ми няколко минути, докато осъзная къде се намирам, тъй като очаквах да се събудя в леглото на Дорнан с ръката му покровителствено обвита около мен. Но вместо това слънцето беше изчезнало от живота ми за момента, а някой ме беше покрил с едно от онези тънки одеяла, които бяха целите на малки дупчици. Повдигнах

се бавно, спомняйки си къде се намирам — в луксозна хотелска стая с празен стомах и солидна мъжка фигура, която се беше облегла на парапета на терасата. Станах от леглото, а пръстите на краката ми потънаха в пухения килим на пода. Чувството беше превъзходно. Разтривайки замъглените си очи, се отправих към терасата, потръпвайки от нощния бриз, който караше фините, прозрачни завеси да се развяват на течението. Пристъпих с единия крак на балкона, почуквайки леко по отворената плъзгаща врата, за да се убедя, че няма да го стресна.

Той се обърна и се усмихна с нежна усмивка, която накара сърцето ми да се свие.

— Добър вечер — каза Елиът, — или май трябва да кажа добро утро?

Отместих тъмната си, щръкнала коса от лицето и я прибрах в разрошен кок, завързвайки я с ластичката, която носих на китката си.

— Благодаря ти, че дойде — прошепнах. — Знам, че не ти е на път.

— Джулз — отвърна Елиът, — разбира се, че ми е на път. Все пак става въпрос за теб.

Усмихнах се свенливо, обгръщайки се с ръце, за да се предпазя от ниската температура.

— Искаш ли одеяло, или нещо друго? — попита посочвайки стаята.

Поклатих глава.

— Обичам хладината. Сякаш мина цяла вечност, откакто последно усетих студ.

— Поръчах храна — отвърна той. — Да не се стреснеш, когато сервитьорът почука на вратата.

Кимнах с глава, потрепвайки, когато надникнах през парапета на балкона. Този беше висок до гърдите ми и ме караше да се чувствам далеч по-безопасно, отколкото порутената малка стеничка на покрива в жилищната сграда на „Джипси Брадърс“.

— Отне ми малко повече време да дойда — каза Елиът. — Но и без това беше изпаднала в кома.

— Много работа в студиото? — предположих.

Елиът поклати глава.

— Днес не работихме. Беше денят на Кайла и тати. Ядохме сладолед на пристанището и плувахме на плажа.

Усмихнах се, а бледи спомени за собствения ми баща ме пронизаха отвътре.

Водеше ме да ядем сладолед също. На онова фънки местенце в ретро стил с изглед към пристанището Санта Моника. Един ден някой му се обади, докато седяхме в сладкарницата и ядохме бананови мелби.

Нареди ми да не мърдам от мястото си и ме остави сама. Трябва да съм била на шест или седем годинки, защото всичко, което си спомнях, бе как жената зад бара ме попита на кой може да се обади да ме вземе.

Разбира се, нямаше на кой. Ако не беше баща ми, щях да съм никоя.

В крайна сметка се върна. Сладкарницата беше затворила, а жената се беше заела да чисти, да бърше плотовете и да брой оборота за деня, докато слънцето се снишаваше бавно на хоризонта, преди да изчезне напълно.

Когато баща ми се върна покрит с кръв и мръсотия, плати на жената да не се обажда в полицията.

От тук нататък нищо не беше същото, тъй като след този ден случки като тази имаше постоянно.

Животът се промени, нещата се усложниха и станаха помрачни и насилствени.

Баща ми спря да се усмихва, майка ми започна да се друсва по често, а чичо Дорнан стана толкова ужасяващ, че започнах да го отбягвам напълно.

— Джулз? — Гласът на Елиът прекъсна мислите ми. — Какво има?

Присвих рамене и го погледнах с онзи любящ поглед, запазен единствено за него.

— Мислех си за момента, в който те видях с нея — казах, усмихвайки се тъжно. — Гледката беше невероятна.

— Не бих отказал бавачка — пошегува се той. — Бива ли те в игрите с кукли Барби?

Засмях се.

— Добра съм в рязането на косите им.

— Значи не съм само аз — отвърна той. — Въпреки че предпочитам да ги шаря с неприлични татуси, преди да върна малката при майка ѝ.

Някой почука на вратата и Елиът влезе в стаята, само за да се завърне след няколко мига с поднос, препълнен с всяка „утешителна“ храна, която можех да се сетя. Пържени картопки, сандвич, голям колкото главата ми, млечен шейк, висока чаша кока-кола, картофено пюре, пилешки хапки и стъклена купа с лакомства.

Огледах терасата, на която колкото и странно да звучеше, нямаше никакви мебели. Може би беше заради постоянната мъгла, която се носеше в тази част на града. Така или иначе никой не би искал да се задържи отвън достатъчно дълго, че да сяда.

Наредихме храната на масичката за кафе и седнахме един до друг на ниското сиво канапе пред нея. Не проговорихме, докато не привършихме с кулинарните разнообразия. Храната беше толкова много, но се постарях да опитам от всичко. Когато приключихме, се облегнахме назад, облизвайки солената мазнина от пръстите си. Елиът проговори първи.

— Е, да не си решила да ме послушаш и да се откажеш? — попита обнадеждено.

— Не точно — отвърнах. — В клуба има акция. Успях да се измъкна, преди да пристигне полицията.

— Оо — каза той, изглеждайки леко разочарован, но не и учуден. — Всичко наред ли беше по пътя обратно към болницата?

Сякаш беше минала цяла вечност, откакто се натъкнах на Джейс пред входа на спешното и стомахът ми се сви от внезапното напомняне.

— Елиът.

— Джулз — каза той, пресягайки се за още едно пържено картофче.

Поех си дълбоко въздух.

— Джейс ме е видял да напускам болницата онази нощ. Знае, че съм дошла да те видя.

Гласът ми потрепна, когато изрекох финалните думи.

— Знае името ти.

Елиът хвърли картофа на земята, запращайки го в другия край на постлания с мокет под. Изправи се и постави ръце на главата си.

— Мааааамка му — изруга.

Захапах устната си нервно.

— Но само това е. Не е казал на никой.

Той повдигна веждите си невярващо.

— О, и какво, да не би да му вярваш?

— Ел — запротестирах аз.

— Не ми Ел-освай. Имам дъщеря, да му се не види. Дяволите да те вземат теб и глупавия ти план.

— Знам. Съжалявам.

— Колко хора още трябва да умрат, преди да осъзнаеш, че всичко това не си заслужава? А?

— Никой друг няма да пострада — казах категорично.

— Знае името ми, Джулиет! На една крачка е да разбере, че съм бил ченге! — започна да брои на пръсти. — На една крачка да разбере, че съм бил при теб в нощта, в която „умря“, и на една крачка да различи цялата бъркотия и да ни убие и двамата.

— Няма да го направи — казах немошно. — Няма да го направи.

— Чуй се само! — изрева Елиът, като взе чинията от пържените пилешки хапки и я хвърли, разбивайки я в отсрещната стена. Скочих на крака и замръзнах на място, когато стаята завибрира от внезапната атака. Болезнен мъртвешки ужас започна да се заформя в стомаха ми и да лази нагоре към гърлото ми, където се уви и стисна с всички сили.

— Даже не знае коя си — каза горчиво Елиът. — Защо си мислиш, че с теб ще постъпи по-различно?

— Защото е добър човек — отвърнах. — Защото прилича много повече на нас двамата, отколкото на тях.

Излетя от стаята и застана на терасата, а напрегнатите му мускули, очертани под бялата тениска, сякаш щяха да избухнат всеки момент.

Последвах го колебливо, но когато чу босите ми крака по плочките на терасата, повдигна ръка и проговори, без да се обръща.

— Махни се — каза той. — Просто се махни.

Провесих рамене, връщайки се обратно в покоите на хотелската стая. Усещах очите си замъглени и реших, че ще е най-добре, ако оставя Елиът насаме и взема една гореща баня в шикозната вана. Коремът ме присвиваше отново благодарение на откачената представа на Дорнан за груб секс и разчитах, че топлата вода ще успокои ужасната болка, която ме пронизваше.

Десет минути по-късно се носех в топлата вода, а от голите ми колене и пръсти се издигаше пара на малки кълбета. Останалата част от тялото ми беше потънала в безтегловност и се замислих колко време беше минало, откакто последно се бях чувствала толкова отпусната. Физически. Емоционално бях кълбо от нерви, колебания и вина, които разяждаха душата ми като киселина върху кожа.

Не излязох от ваната, докато водата не стана студена, а кожата ми не се сбръчка като стафида. Увих се с пухена хотелска хавлия и се отправих към хола с надеждата, че Елиът ще е в по-добро настроение. Не че го обвинявах за избухването му.

Човекът имаше дъщеричка.

Имаше нещо скъпо за губене.

Седеше на канапето пред масичката за кафе, занимавайки се съсредоточено с нещо пред него. Всички чинии бяха махнати, а на тяхно място в единия край на масата беше наредил пликове с ципове, всеки с по един мобилен телефон отгоре.

Не отмести поглед, когато седнах до него, а продължи да се занимава със задачата си.

— Да не си станал крадец на дребно? — попитах, поглеждайки към внимателно подредените телефони.

Надникнах отблизо към един от пликовете, подръпвайки го за ъгълчето, за да го придърпам към ръба на масата.

И тогава разбрах какво беше всъщност.

Пирони, лагери, счупени парченца от самообръсначки — всичко плуващо в някаква течност.

— Това да не са...

— Бомби — довърши Елиът, продължавайки да се занимава с последния плик.

— Бомби — прошепнах. — Бомби?

— Да — отвърна той, откъсвайки очи от работата си, за да ме погледне. — Виждам какво се случва с как му беше името. Започваш

да се колебаеш, Джулз. Започваш да свикваш с онези шибаняци в скапания клуб.

— Не е вярно — казах с насмешка. „Да свиквам?“

Килна глава настрани и повдигна вежди.

— О, така ли? Какъв ти е планът за действие? Кой е следващ?

— Джаз — отвърнах моментално.

— Кой?

— Един от братята. Той е следващ в списъка ми.

— И как ще му видиш сметката?

Присвих рамене.

— Не съм го измислила още.

— Точно — каза Елиът. — С темпото, с което се движииш, ще ти отнеме години да ги довършиш. А дотогава ще си толкова привикнала към живота им, че няма да можеш да си тръгнеш. Никога.

Присвих рамене отново.

— Може да заема президентският пост — пошегувах се. — Тези хора бяха приятели и на баща ми, нали знаеш?

— Ама ти сериозно ли? — възкликна Елиът.

— Не — въздъгнах. — Просто съм уморена, Ел. Всичко това е изключително трудно.

— Аха — каза отсечено. — Е, шибаният принц Чаровен знае името ми, нали така? Значи може да предположим, че не ни остава много време. Освен ако по някакво чудо не откриеш касетата или парите в следващите няколко дена, бих казал, че ще е най-добре да се откажеш.

Всичко звучеше напълно логично, но съзнанието ми беше замъглено и ми отнемаше време да го асимилирам.

— Искаш да ги взривя всичките? — прошепнах.

— Да — отвърна Елиът. — Виж! — Повдигна един от затворените пликосе, който беше с размерите на мобилен телефон.

— Чакай — казах, а стомахът ми натежа, сякаш беше пълен с олово. Оловни куршуми, най-вероятно. — Има шест плика.

— Точно така — отвърна Елиът, предизвиквайки ме с поглед.

— Защо са шест? — повторих.

Присви очи насреща ми.

— Седем сина плюс един баща е равно на осем. Като извадим двама мъртви шибаняка, остават шестима.

Кръвта ми се смрази.

— Бъзикаш се, нали?

Той се намръщи.

— Какво си мислиш, че ще се случи, когато убиеш цялото му семейство и той разбере, че си била ти? Мислиш ли, че ще ти прости? Мислиш ли, че ще избягате нанякъде и ще заживеете щастливо до края на дните си?

Искаше ми се.

— Разбира се, че не — отвърнах. — И все пак няма да го убивам.

— Той знае кой съм, Джулиет. Знае къде живея и работя. По дяволите, в момента вероятно гледа право към мен.

Втрещих се в пода, а главата ми се замая. Не. Не исках това! Никога не съм искала да нараня Джейс. Всичко ставаше прекалено объркано и мрачно, и усещах как започвам да се давя от тежестта, която се беше стоварила върху плещите ми.

Но ако Джейс наранеше Елиът, също нямаше да го понеса. В съзнанието ми изникна образа на дъщеричката му и се засилих да спра горчивите сълзи, които напиреха да бликнат.

— Аз ще се оправя с него, става ли? — изрекох. — Не по този начин, но кълна се, ако представлява заплаха за който и да е от нас, лично ще му вкарам куршум в главата.

Потърка тила си с ръце, както правеше, когато е ядосан. А в момента ми беше бесен.

„Не е честно“, исках да изкрещя. „Не можеш да искаш от мен да го убия.“

Но и аз не бях била справедлива с него през всичките тези тежки години, в които животите ни се бяха преплели, затова не казах нищо.

Единственото, което знаех, бе, че нямаше да убивам Джейсън, освен ако не беше насочил пистолет към главата ми и няхах други опции.

И дори тогава можеше и да го оставя да го направи. Заслужавах го заради нещата, които бях извършила. Задето го бях лъгала. Задето бях убила братята му. За Дорнан. Коремът ми се сви при мисълта за всичко, което бях пожелвала в желанието си да му отмъстя.

За кратко се зачудих дали Джейс щеше да ми прости за смъртта на баща си и братята си. Все пак самият той беше казал, че е по-добре, че Чад е мъртъв, нали?

Но от друга страна семейството е кръвна връзка, а от това нямаше нищо по-важно. Това беше главното мото, което ми се повтаряше постоянно, докато растях, първото нещо, което се втъпяваше на Джейс от момента, в който стъпи в клуба.

— Как изобщо знаеш как да правиш тези неща? — попитах, като посочих купчината от експлозивни пред нас, сменяйки темата, за да поуспокоя обстановката.

Детайли, планове и частична информация като: „Ето така се детонира домашно направена бомба. Ето така се поставя“ — можех да понеса по-лесно, отколкото — „Трябва да убиеш първото момче, което някога си обичала“.

— Бях ченге, преди да те срещна, помниш ли? Запомнил съм някое и друго нещо.

— Не думай. Е, тези неща няма да избухнат неочаквано в хотелската ми стая, нали?

Той завъртя очи.

— Това не са коктейли „Молотов“ през прозореца, Джулз. Свързани са с таймер. Трябва да ги активираш, ако искаш да се взривят.

— Аха — отвърнах. — И как точно да ги поставя в клуба така, че да убия само хората, които трябва да убия, и никой друг?

Елиът се усмихна.

— Няма да ги поставяш в клуба, а в моторите.

Намръщих се.

— Някои нямат дисаги на моторите. Какво искаш от мен? Да ги залепям с тиксо за седалките ли?

— Забеляза ли колко са малки тези телефони? — попита Елиът, като повдигна един и ми го подаде. Кимнах. — Ще ги напъхаш в резервоарите им.

— Уау — Напълно брилянтно. Започнах да разбирам. — Така горивото ще играе ролята на катализатор, нали? — попитах развълнувано.

— Да, точно така — отвърна той, взимайки телефона обратно.

Загледах се в редицата от мобилни апарати, когато ме осени още една мисъл.

— Няма ли найлоновите пликосе да се разтопят в резервоарите?

Той кимна.

— Ще увия всичко с това. — Повдигна едно парче от нещо, приличащо на плътна, матирана пластмаса. — Използват го за облицовка на хеликоптерните резервоари. Бензинът няма да го разяде в продължение на пет хиляди години.

— И... как се очаква да звънна на пет номера по едно и също време? Само не ми казвай, че си достатъчно умен, за да клонираш телефони или нещо от сорта.

— С приложение. — Той спря за момент с опъната самозалепваща лента в ръцете.

— С приложение? — повторих глуповато.

— Да, бейби. — Усмихна ми се дяволито. — Има такова приложение. Има приложения за всичко.

Отново стана сериозен, а лицето му сякаш остаря с години. Изглеждаше толкова уморен, колкото и аз самата се чувствах. И двамата се бяхме превърнали от хората, които бяхме, в износени обвивки. Болеше ме, че причината за стресирания му и уморен вид бях аз.

Побутна един от найлоновите пликосе и ме погледна решително.

— Трябва да приключиш започнатото — каза категорично.

— Знам — прошепнах.

— Действай тогава.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко часа по-късно и един катастрофален урок по детониране на бомби, Джейс ми се обади. Беше посред нощ и двамата с Елиът отдавна бяхме заспали всеки в собствено легло. Отчаяно исках да легне до мен, както правеше преди, да ме гали по косата и да ми шепне, докато заспа, но знаех, че нямаше да се случи. Беше му дошло до гуша от мен и ми беше прекалено сърдит, за да направи подобно нещо. Затова спяхме отделно, един до друг, в две еднакви легла.

Изключих звука на телефона си и запристъпвах тихо към балкона. Затваряйки вратата внимателно зад мен, отговорих на обаждането.

— Хей — прошепнах и се облегнах на високия парапет.

— Стигна ли вече Фиджи? — попита Джейс.

— Не — отвърнах. — В другия край на града съм. Безопасно ли е да се върна?

Той се засмя.

— Сигурна ли си, че не искаш просто да избягаш с татуировчика?

— Не е каквото си мислиш — запротестирах. — Мога ли да дойда вече?

— Ченгетата най-накрая си заминаха — каза той. — Тъкмо ще се прибирам. Утре е важен ден.

— О, така ли? — попитах с явно любопитство. — В какъв смисъл „важен“ ден?

— Сутринта тръгваме за Тихуана — отвърна. — Отвъд границата. Имаш ли паспорт?

— Не — изрекох, а стомахът ми се сви. Е, имах няколко фалшиви паспорта, но нито един от тях не беше с името на Сами.

— Е, нищо — каза той. — Изглежда ще останеш от едната страна докато ние сме от другата.

— Какво искаш да кажеш? Защо изобщо ще идвам някъде?

— Баща ми е убеден, че някой в клуба ти има зъб. Мисля, че това са пълни глупости, но след инцидента с кокаина няма намерение да те изпуска от поглед.

Начинът, по който го каза, и с всичките подробни обяснения беше достатъчно красноречив. В този момент, усещайки тъпа болка в гърдите, разбрах, че ме лъжеше.

Кръвта ми кипна, а краката ми омекнаха като желе.

— Сигурен ли си, че не си ти този, който иска да ме държи под око? — попитах аз.

Имаше кратка пауза от другата страна на слушалката, след което той проговори отново.

— Има ли някакво значение? Каж ми само откъде да те взема утре.

— Баща ти не иска да се прибирам веднага? — попитах смаяна.

— Баща ми е зает да се занимава с бъркотии — отвърна Джейсън уморено. — Давам ти шанс да се измъкнеш, Саманта. По дяволите, давам ти пет часа да изчезнеш от Ел Ей.

Обърнах се и прилепих челото си за стъклото, наблюдавайки как гърдите на Елиът се повдигат и спускат, докато спи.

— Няма да ходя никъде — отвърнах.

— Ще ти звънна в осем — каза и затвори.

Оставих Елиът да спи до шест, след което го събудих. В продължение на два часа, докато закусвахме яйца и бекон от румсервиза, той ме просветляваше какво точно трябва да направя, показвайки ми как да използвам приложението, с което щях да звънна на петте телефона едновременно.

След това, тридесет секунди по-късно, бомбите щяха да избухнат, задействайки верижна реакция, която щеше да се погрижи всеки, който кара един от моторите с експлозив, да отпътува към една пламенна и сигурна смърт.

Включително и Дорнан.

След като Елиът си тръгна от хотела, малко преди Джейс да ми звънна, прекарах известно време на балкона, наблюдавайки как градът започва да се събужда и как оживените улици на Ел Ей започваха да се задръстват от коли.

В този момент се разревах, защото бях сама, без нищо на този свят, като изключим шестте бомби, които си стояха невинно върху

масичката за кафе. Разплаках се, защото, въпреки че нещата не се случваха, както бях замислила, и въпреки че нямаше да се насладя индивидуално на всяка една смърт, най-накрая всичко щеше да приключи.

Самата мисъл ме караше да се чувствам толкова празна отвътре — чувство, което не бях предполагала, че ще изпитам. Винаги си бях представяла, че ще усетя единствено облекчение от вероятността да довърша Дорнан и останалите му синове, като изключим Джейс, разбира се.

Точно в този момент, докато наблюдавах колите, а димът започна да се издига във въздуха, разбрах две неща:

Първо, нямаше начин да нараня Джейс, без значение какво заплашваше да ми стори и колко ужасно звучеше. Нямаше да го нараня никога. Дори след всичкото това време, дори след предполагаемата ми смърт, той все още беше момчето, с което исках да прекарам остатъка от живота си.

И второ, когато приключех с всички, и останехме само аз и Джейс наред овъглената пепел, ако той не намереше сили да ми прости всичките неща, които бях извършила...

... нямаше да има за какво да живея повече.

Тези мисли караха главата ми да се замайва до такава степен, че имах чувството, че ще припадна всеки момент. Ръцете ми се вкопчиха в парапета на терасата.

„Моля те, прости ми.“

Но знаех, че вероятно нямаше да го направи.

Джейс се обади точно в осем сутринта, а звъненето на телефона рязко прекъсна измъчващите ме мисли. Вдигнах телефона и го долепих до ухото си, преглъщайки чувството на тревога, което беше заседнало като буца в гърлото ми.

— Добро утро — казах. — Къде ще се срещнем?

— Какво ще кажеш пред входа? — попита той с подигравателен тон и кръвта ми се смрази. Надникнах надолу през парапета и когато видях моторът му, паркиран на тротоара, цялото ми тяло се разтресе от адреналин и страх.

„Как, по дяволите, знаеше къде съм?“

— Как...? — изрекох.

— Няма значение как — отвърна той. — Просто си довлечи задника долу. Чака ни доста тежък ден.

Свлякох се на колене и усетих как започвам да изпадам в шок. Нуждаех се от кафяв хартиен плик, в който да дишам, иначе щях да припадна.

— Хайде — каза той, звучейки по-скоро предизвикателно, отколкото подканващо. — Няма да кажа на Дорнан къде си била. Или с кой си била. Ще бъде нашата тайна. — Говореше толкова мрачно и язвително, че за момент забравих всичко, което бях постигнала, и за победите си над Чад и Макси. Разпаднах се на парченца от паника. Не можех да си поема въздух, а очите ми се навлажниха с горчиви сълзи, които замъглиха погледа ми.

— Имаш три минути да слезеш долу, или лично аз ще дойда да те взема. — Думите му бяха толкова отмерени и хладни, че и за секунда не се усъмних, че ще го направи.

Отне ми момент, докато осъзная, че говоря с Джейс. Това беше Джейс, който ми се подиграваше и ме заплашваше. Повдигаше ми се от мисълта колко много ми напомняше за Дорнан в този момент.

Исправих се на треперещите си крака и надникнах отново през парапета, само за да го видя да се взира в мен през авиаторските си слънчеви очила.

— Ами ако кажа, че съм си променила решението? — попитах немощно, като се запрепъвах към хотелската стая, където внимателно събрах бомбите и ги прибрах в дъното на чантата ми, закривайки ги с портмонето си и няколко салфетки, останали от снощи.

— Ще ти кажа, че е твърде късно — отвърна той, и можех да чуя, че и той се движи. — Ще ти кажа, че си изгърва шанса.

Затворих чантата и я преметнах през рамо, докато в същото време оглеждах стаята. По нищо не можеше да се разбере, че сме били тук, освен чиниите от закуската, които бяха натрупани върху количката за сервиране до вратата. Доволна, отворих вратата рязко и изскочих в коридора.

Блъскайки се в едни твърди и покрити с кожа гърди. Повдигнах глава и видях, че Джейс беше махнал очилата си, а тъмните му очи бяха изпълнени с нещо толкова болезнено познато. Дорнан. Напомняше ми за Дорнан и трябваше да се сдържам да не се разтрепера.

— Не бяха минали три минути — запротестирах.

Джейс се усмихна, а едната му ръка се склучи около китката ми. Отпуснах напрегнатото си тяло, опитвайки се да се държа естествено, но сърцето ми продължаваше да препуска бясно.

— Хубава вечер? — попита той, надничайки към хотелската стая през рамото ми. Присвих рамене.

— Наспах се хубаво — отвърнах.

Когато ме завлече обратно в стаята и тресна вратата след себе си, нещо проблесна в погледа му — може би съмнение?

Исках да го попитам какво се случва, за да разбере какво му се върти в главата, но знаех, че нямаше да ми каже. Просто трябваше да чакам, докато не реши сам да разкрие съмненията си.

— Сядай — нареди и посочи към дивана, на който само преди няколко часа двамата с Елиът бяхме закусвали и изучавали наръчника „Училище за бомби 101“.

— Предпочитам да остана права — отвърнах, отдръпвайки се от него.

Лицето му се изкриви в гневна гримаса и правейки две големи крачки, хвана врата ми с ръката си и ме захвърли на дивана. Приземих се на бедрото си, ахвайки от внезапната атака и побързах да се изправя, за да мога да седна.

Движейки се бавно и отмерено, седна на масичката за кафе пред мен, толкова близо, че коленете ни се докосваха. Притисна дланите си една в друга и ги докосна до устата си сякаш се молеше за отговор. Само дето и двамата знаехме, че не беше от тези, които разчитаха на молитви. Загледа ме с тъмните си очи и нещо в мен запротестира гневно, жужене, което трайно беше нахлуло в спокойната празнота, която бях създала толкова внимателно. И двамата бяхме наясно, че се страхувах от него и от това, което знаеше.

— Ще ти задам въпрос, а ти ще ми отговориш — каза строго. — Ако ме излъжеш, ще те убия.

Кимнах, чувствайки се смазана под тежестта на фарса, който разигравах. Сърцето ми се сви, когато се сетих от кой за последно бях чула същите думи преди не повече от двадесет и четири часа. От устата на баща му. „Ако ме излъжеш, ще те убия.“

— Ченге. Ли. Си? — попита внимателно, правейки пауза между всяка дума.

Намръщих се, изненадана от въпроса му. Бях очаквала „Ти ли уби братята ми?“ или „За колумбийците ли работиш?“, но не и „Ченге ли си?“.

Закикотих се — нервен звук, който издадох непосредствено.

— Не, Джейсън — отвърнах, — не съм ченге.

Той се втренчи в мен, хапейки устната си, докато ме изучаваше с поглед. Отвърнах на погледа му, щастлива, че беше поел по грешната следа.

— Какво те кара да мислиш, че съм ченге? — попитах и за малко да повърна, когато предположих как беше стигнал до това заключение.

Елиът.

— Малкото ти гадженце е ченге, или поне е бил — отвърна Джейс, а по красивите му устни заигра дяволита усмивка. — Изглежда е напуснал точно, когато започнаха проблемите ни с колумбийците преди шест години.

Беше толкова, толкова близо до истината и все пак много далеч.

Колко време щеше да му отнеме, докато свържеше точките?

Исках да го хвана за раменете и да го разтреса. Да му се развикам. Да го попитам какво друго се беше случило преди шест години. Да му кажа да ме погледне, наистина да ме чуе и да разбере всичко сам. Вместо това присвих рамене небрежно.

— Е, преди е бил ченге. Какво толкова?

— Има голяма вероятност все още да е ченге. И то под прикритие.

— Това е абсурдно — казах аз. — Бил е уволнен, защото е откраднал пари и наркотици от местопрестъпление. Не е бил чист.

Стана ми ясно, че отново бях добавила още един слой към купчината от лъжи, които вече бях измислила, и трябваше да си припомня после да ги реорганизирам мислено, за да не забравя нещо и да не се оплета.

— Както и да е — отвърна той. — И без това съм поръчал да го проучат задълбочено. Не вярвам и на една дума, която излиза през устата ти.

— Колко странно — контрирах аз. — Нямахте нищо против тази същата уста, когато се опитваше да я целунеш през всичките тези пъти.

По дяволите. Провокираше ме и аз се хванах. Вече губех разсъдъка си.

Лицето му помръкна, а ръката му се изстреля напред и ме издърпа на крака.

— Е, да — каза той, завличайки ме към вратата. — Започнах да мисля с главата, вместо с хуя си и виж колко бързо започна да се разкрива всичко.

Задърпах се, опитвайки да се измъкна, а той се засмя.

— Къде си мислиш, че отиваш? — попита.

— Няма да ходя никъде с теб, докато не ми кажеш какво става — отвърнах, борейки се с хватката му. Ухили се с толкова извратена усмивка, че една малка част в мен умря — тази, която досега беше вярвала, че е напълно невинен и нежен. Можеше и да е такъв, но тук и сега беше ядосан, съмнителен и готов да избухне всеки момент.

— Сами — каза той, ясно показвайки задоволството си от мъчението ми. — Хайде, няма мислиш, че имаш право на избор?

Спря да ме дърпа, аз спрях да се боря и двамата сключихме погледи в безмълвна борба за надмощие.

— Какъв ти е проблемът? — попитах, като спрях да се правя на уверена и смела. — Защо си ми толкова ядосан? Заради брат ти ли? Съжалявам, че умря, доволен ли си сега?

Стисна челюст толкова силно, че имах чувството, че всичките му зъби ще се натрошат на парченца и ще изхвърчат през устата му.

— По дяволите, толкова си заблудена — отвърна той, поклащайки глава. — Ядосан съм ти, защото те целунах, Сами, а след това разбрах, че всичко, което излиза от устата ти, е лъжа след лъжа!

— Не е вярно! — сопнах се аз. — Когато отвърнах на целувката ти, не беше лъжа.

Лукавата усмивка се върна на лицето му. Как мразех да я виждам. Не й беше мястото там и сърцето ми се късаше, че аз бях виновна за страданието му.

— Никой не се навърта дълго около мъж като баща ми, освен ако не иска да постигне нещо — каза той със смъртоносно спокоен глас. — Какво търсиш? Пари? Информация? Шпионираш ли ни? Защото нека ти кажа, никой не го е надцаквал. Той е шибаният Дорнан Рос, Саманта.

Е, нямаше какво да отвърна на това.

Защото беше прав.

— Тръгваме — каза рязко, дърпайки ме отново за ръката.

— Ами ако се противопоставя? — попитах аз.

— Нека ти го кажа по-ясно — поде той. — Докато не разбере каква игра играеш, няма да те изпусна от поглед.

— Ами ако никога не разбереш това, което си мислиш, че ще разбереш?

Той се приведе напред, прибирайки един кичур коса зад ухото ми в жест, който трябваше да бъде мил, но в този случай беше ужасяващ.

— Тогава значи ще си вързана за мен за доста дълго време, скъпа.

— Колко ужасно романтично — казах с насмешка и изтръгнах ръката си от хватката му.

Той се ухили с широка, фалшива усмивка и плъзна авиаторските си очила обратно върху лицето си.

— Побързай — каза той. — Или, кълна се, ще те нокаутирам и ще те завлека до клуба за косата.

Не можех да се спра.

— Ммм, звучи извратено — отвърнах, докато той ме избута през вратата, оставяйки я да се затръшне шумно зад нас.

Държах се наперено и уверено, но през цялото време едно малко гласче в мен крещеше: „Ще те разкрие“.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуването обратно към клуба беше напрегнато, което изобщо не бе добре, тъй като се държах за човека, който искаше да ме съсипе. На няколко пъти, когато бяхме спрели на светофарите, планирах да скоча от мотора, да избягам колкото се може по-бързо, да взема Елиът и дъщеричката му, парите от сейфа и да издухам от Ел Ей.

Но сякаш Джейс усещаше какво ми се върти в главата, защото всеки път щом спирахме напълно, затягаше хватката си около китките ми.

Когато излязохме от гаража и влязохме в дългия коридор на клуба, който беше основната артерия за придвижване, отникъде не се чуваше и звук. Беше направо зловещо тихо и трябваше да си припомня, че полицията беше претършувала сградата едва преди няколко часа и беше напълно нормално мястото да се е превърнало в призрачен град.

Наежих се, когато Джейс притисна ръката си ниско на кръста ми и ме блъсна напред, карайки ме да се препъвам.

— Божичко — казах, като отстъпих настрани и се обърнах към него. — Просто ми казвай, когато искаш да вървя, става ли? Не е нужно да ме буташ напред-назад.

Той ме погледна с присвити очи и стисна силно челюстта си.

— По-забавно е така, не мислиш ли? — ухили се дяволито и ме бутна отново, за да подчертае думите си. Намусих се и закрачих гневно по коридора, докато кръвта ми кипеше. Как смееше да се отнася така с мен. Само ако знаеше.

„Но не знаеше“, намеси се съзнателната част от мозъка ми. „Защото не искаш да му кажеш.“

„Туше, мозък. Ту-шибано-ше.“

Стигнахме до вратата на Дорнан и вътрешностите ми се обърнаха. Той беше последният човек, който исках да видя в този момент. Настроението ми беше толкова скапано, че се зачудих да не приближава онова време от месеца или нещо подобно. Но каквото и да

беше, ме караше да се чувствам дяволски ужасно и ако се опиташе да ме накара да лапам хуя му отново в близкото бъдеще, щях да го отхапя.

Джейс почука два пъти и отвори вратата, след което ме избута в стаята и затвори. Без довиждане. Без думичка. Усмихнах се сладникаво, когато Дорнан се обърна от мястото си в края на леглото, където натъпкваше дрехи в един спортен сак.

— Сами — каза, без да спира каквото правеше, — успя ли да разгледаш някоя друга забележителност?

Повдигнах рамене.

— Не точно. По-скоро се скрих в един мотел.

Беше започнал да отваря шкафове и да вади неща, които после напъхваше в сака. Стомахът ми се сви, когато видях отворената си чанта на земята до неговата.

— Опита ли се Джейсън да те сваля днес, Сами?

Кълна се, сърцето ми спря за секунда, когато ми зададе въпроса.

— К-какво? — заекнах.

Бръкна под леглото, извади една пушка и я отвори, разкривайки два патрона, които бяха готови да отнесат главата на първия човек, който се осмелеше да го предизвика. Затвори я отново и приближи мерника към лицето си.

— Джаз ме информира, че Джейсън ти е хвърлил око — каза Дорнан, като ме изгледа през мерника на пушката. Опитваше се да звучи естествено, но можех да видя как вените по голите му рамене изпъкват под многобройните му татуси.

— Ти майтапиш ли се?

— Изглеждам ли така, сякаш се шегувам? — изръмжа той, снишавайки пушката.

— Не — отвърнах шепнешком, мислейки си: „Моля те, не ме наранявай. Точно днес няма да го понеса.“

— Не какво? — попита ледено.

— Не и на двата ти въпроса — отвърнах, втренчена в пода.

— Никога няма да ме излъжеш, нали, Сами? — Гърленият му въпрос ме върна обратно в нощта, в която едва не ме вгради в стената с пениса си, и нощта, в която ме беше промушил, след като бях вкусила солените му сълзи.

„Никога няма да ме предадеш, нали, Сами?“

Внезапно усетих чантата на рамото си, с хиляди тонове по-тежка от истината, която представляваше основното ми предателство.

Натежала от неговото унищожение.

— Никога — отвърнах, повтаряйки същият отговор, който му бях дала последният път, когато ме беше чукал към стената, в която гледах в момента, докато той шаваше из стаята. — Нали и без това каза, че Джейс е гей? — попитах, опитвайки се да сменя темата на разговор относно честността ми — или липсата на такава.

Дорнан завъртя кървясалите си очи и за момент се зачудих дали беше плакал заради смъртта на Макси.

— Не е гей. Просто се е затворил заради едно момиче, което познаваше.

— Наистина? — попитах, усещайки горчива слюнка в устата си от нехайното му отношение към момичето, за което вярваше, че бе изнасилил до смърт. — Какво се случи с нея?

Дорнан се усмихна красноречиво.

— Излъга — отвърна и ми подаде сака. — Опаковай си боклуците. Време е да раздадем малко правосъдие на колумбийците за нещата, които причиниха на момчетата ми. — Започна отново да натиква разни неща в сака си и ме погледна многозначително, когато видя, че не правя същото.

Преглътнах нервно.

— Момчетата?

Той спря, а по лицето му премина тъга, след което се замени от хладна решителност.

— Чад и Макси, малката. С какво са известни колумбийците?

— Тъм... хубавото кафе?

Той ме погледна с присвити очи и стисна устни в отвращение.

— Наркотици, Сами — каза той, поклащайки глава. — Май ще е най-добре да ти боядисаме шибаната коса руса.

— Мислиш, че колумбийците са ги убили с лоши наркотици? — попитах невинно. „О, това беше прекалено хубаво.“ — Мислиш ли, че този Рикардо е виновен? Знаеш ли къде да го намериш?

Дорнан се усмихна.

— Няма значение къде е, малката. Ще отидем при източника. Ще отидем до склада им и ще изгорим шибаното място до основи.

Знаех точно къде се намираше склада, тъй като бях ходила там с баща ми и Мариана, когато планираха бягството ни.

Само че този път тези, които щяха да изчезнат, бяха братята Рос. Завинаги.

Дорнан напусна стаята малко след като бях успяла да натикам ръчно направените бомби в тайния джоб в дъното на куфара. В този момент ми се прииска да имах по-малка чанта, може би раница, но трябваше да се задоволя с това, с което разполагах, и да се моля, че някак си ще успея да я закача на мотора.

След което, разбира се, изпаднах в паника, размислих и разкъсах подплатата на дамската си чанта, като натиках бомбите вътре. Не се забелязваше особено благодарение на черните шевове и абсурдните ѝ размери. Стигнах до заключението, че ако ще оставям огромният си сак, щях да нося презрамките на дамската си чанта като импровизирана раница.

След като обмислих идеята още малко, реших напълно да забравя за сака. Отворих го, извадих няколко чифта чисто бельо, една лятна рокля, чифт дънки и сандали и ги напъхах в дамската си чанта върху скритите оръжия за масово разрушение, които подмятах напред-назад.

Седнах на леглото, стиснах чантата в ръцете си и зачаках да ме повикат.

Затова не можех да не завъртя очи, когато Джаз се появи на вратата, хилейки се като идиот. Изправих се бързо и праметнах чантата си през рамо, желяейки нищо повече от това да излезе в коридора, преди да се окажа затворена тук с него.

Той блокира вратата с впечатляващите си размери, поставяйки и двете си ръце на касата така, че бях сполучливо заклещена.

— Знаеш ли, последния път, когато бяхме насаме, ни прекъснаха. Май ще трябва да наваксаме, а?

Погледът му обходи тялото ми, спирайки се върху бюста ми, който се подаваше изпод блузата.

— Съжалявам — присвих рамене, опитвайки се да се промуша покрай него. — В цикъл съм. Иначе офертата звучи прекалено добре, за да откажа.

Пропитите ми със сарказъм думи изглежда не разхлабиха ентузиазма му, нито нарастващата му ерекция, която издуваше

провисналите му дънки.

— Винаги можеш да ми лапаш хуя — каза дрезгаво, като постави ръка на рамото ми, подканвайки ме по изключително груб начин да падна на колене.

Хвърлих му един сексапилен поглед, докато хапех устната си и гледах към ухиленото му лице.

— Ммм, звучи много примамливо — отвърнах с подигравателна сериозност. — Но ще пропусна.

Уви пръстите си около горната част на ръката ми и стисна силно.

— Може би ще те изучукам въпреки това. Малко кръв не може да ме уплаши.

„Може би ще е най-добре да те чукам, докато не закървиш.“
Беше като по-млада версия на баща си.

Засмях се, поклащайки глава.

— Мислиш ли за нещо друго, освен за чукане? — попитах сериозно, взирайки се в лицето му. Спомних си за хлъзгавите му от кръвта ръце, които се бяха увили около гърлото ми и изгарянето в ноздрите ми от отровената кока, след което се сетих за арогантната му физиономия, която се беше надвесила над мен преди шест години, докато се опитвах да го преборя, и нова вълна от омраза се разби в мен.

— Не точно — каза, усмихвайки ми се арогантно.

— Мисля, че бях достатъчно ясна, че не искам да имам нищо общо с теб, задник такъв — казах, опитвайки се да го избутам настрани и да изляза от стаята, която изведнъж стана изключително тясна.

Другата му ръка сграбчи свободното ми рамо и стисна силно.

— Още по-добре — простена, затягайки хватката си. — Изглежда ще крещиш доста. Обичам кучки, които крещат.

Кръвта ми закипя от ярост, а изражението на лицето му, когато забих коляното си в слабините му толкова силно, че ме заболя, беше безценно. Той простена и започна да се превива от болка.

— Шибана кучка — изръмжа, като се държеше за пакета с две ръце, докато аз се промуших покрай него, за да изляза от стаята.

— Винаги можеш да лапаш моя хуя — казах, като минах бавно покрай него и закрачих надолу по коридора.

Отправих се към гаража, влизайки в огромното, безлично пространство, точно когато Дорнан изнасяше разгорещена реч на

четирима от синовете си — Джейс, Дони, Мики и Ант. Навъртах се отстрани, докато Дони не ме забеляза.

— Изчезвай — каза той. — Това е семейна среща.

— Всичко е наред — намеси се Дорнан, вдигайки ръка. — Тя идва с нас.

— Тя ще идва? — разбесня се Мики. — Защо, по дяволите, ще идва?

— Защото аз казах така, мамка му! — извика Дорнан. — Искаш ли да дойдеш, или искаш да стоиш тук като малко лайненце, докато ние отмъщаваме за братята ти?

Джаз ме погледна злобно, докато минаваше куцайки покрай мен и се включи в разговора.

— Кучката даже не може да стои права — каза презрително. — Наистина ли мислиш, че ще може да седи отзад на мотора с часове?

Лицето на Дорнан се смекчи моментално.

— Вземи я в колата си, Джейсън — каза уморено. — По дяволите, все още изглежда като мъртвец.

Джейс просто ме изгледа, преди да извърне поглед към баща си.

— Май и ти ще е най-добре да си с колата — прошепнах с подигравателно съжаление на Джаз, който беше толкова близо до мен, че раменете ни почти се докосваха. — Изглеждаш така, сякаш едва ходиш. Наистина ли мислиш, че ще можеш да седиш на мотора с часове?

Имах чувството, че искаше да ме удари с юмрук в лицето, затова му се усмихнах сладникаво.

— Май си права — промърмори той, така че само аз да го чуя. — Може би ще ти разцепя задника от чукане на задната седалка, докато малкото ми братче кара.

Върнах вниманието си обратно върху Дорнан, като правех всичко възможно да не показвам гнева, който бушуваше в мен. Щеше да е толкова хубаво, когато натисна спусъка и овъгля шибаняците.

— Готови ли сте? — попита Дорнан. Всички изсумтяха и промърмориха в отговор. — Добре — каза той, като праметна единия си крак през мотора. — Да изчезваме отгук. Джейс, ще се видим с вас двамата там.

Джейс кимна сковано и отстъпи назад, докато останалите се качиха на моторите и ги форсираха шумно. Звукът беше толкова силен,

че едва се сдържах да не запуша ушите си с пръсти. Това би изглеждало като признак на слабост, а последното, което исках, е да изглеждам мекушава пред тези хора.

Вратата се отвори и Дорнан изчезна, оставяйки облак от дим след себе си. Стори ми се странно, затова загледах останалите, като потегляха, и видях, че от ауспусите им не излизаше никакъв дим. Скоро силното бучене намаля и изчезна напълно, оставяйки ни двамата с Джейс сами само с мотора му помежду ни.

Обърна главата си бавно настрани, за да ме погледне, както някой би гледал към умряла хлебарка на пода или кучешко лайно на обувката си.

Повдигнах рамене.

— Май в крайна сметка наистина ще съм залепена за теб.

Той сграбчи сака си и тръгна към изхода, оставяйки ме сама в безлюдния гараж. Направи няколко крачки, преди да се обърне към мен с леден глас.

— Побързай — каза. — И без това вече закъсняваме щом ще сме с колата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отне ни три часа да стигнем до дестинацията. Три часа, прекарани в мълчание и тук-там няколко от обичайните странни кратки диалози, подхванати от мен и приключени от него.

Беше крещяща разлика от страстните целувки и дългите разговори, които бяхме споделяли през последните няколко месеца и това караше сърцето ми да се свива от болка.

— Къде отиваме? — попитах два часа след потеглянето ни.

— Мексико — отвърна Джейс монотонно.

— Нямам паспорт — напомних му. — Какво смятате да правите и без това?

Обърна се да ме изгледа, докато ускоряваше по магистралата.

— Зависи.

Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха и внезапно ми стана много студено.

— Зависи от какво? — попитах.

Не ми отговори. Стоях спокойно с ръце в скута в продължение на пет минути, но подигравателното му отношение ме изкарваше извън релси, а и не бях забравила, че вече напълно се чувствах като затворник. Преди, когато Дорнан ме затваряше, поне имах Джейс да се грижи за мен и да ме държи далеч от смъртта.

Сега имах чувството, че ще бъде първият, който ще натисне спусъка, ако се стигнеше до това.

— Моля те, говори с мен — казах, умолявайки го с поглед.

Погледна ме така, сякаш бях парче месо от някое мъртво животно, размазано на пътя, след което върна погледа си отново напред.

— Нямам какво да кажа — отвърна хладно.

В гърдите ми забушува паника и усетих как започваше да ми става трудно да си поемам въздух. Скапаното жужене в ушите и стомаха ми се беше върнало като ято разгневени оси, които ме атакуваха отвътре с отровните си жила.

Чувствах се толкова безпомощна, че ми се искаше да зарева. Щеше да ме разкрие. Щеше да разбере, че съм момичето, което беше мислил за мъртво в продължение на шест години, щеше да разбере, че съм момичето, което беше убило братята му, и щеше да ме застреля в главата.

— Израснах на подобно място — казах тихо, докосвайки стъклото с пръстите си. Не можех да понеса мълчанието помежду ни и минута повече, дори да ми кажеше да мълча, имах нужда да запълня някои от моментите помежду ни с думи и звуци.

— О, така ли? — ухили се Джейс. — В някой конкурентен клуб? Я кажи. На баща ми би му харесало да чуе за това.

Наклоних главата си напред, така че челото ми да се опира в стъклото на вратата и усетих леките вибрации от пътя по кожата си.

— Баща ми беше в клуб също като този — казах, усмихвайки се тъжно от спомените за щастливите дни. — Не, не беше конкурентен клуб. Не загина в катастрофа. Беше убит.

Джейс си пое рязко въздух, но не каза нищо.

— Откакто почина, се опитвам да стоя далеч от неприятности.

— Нека позная — каза Джейс, хвърляйки ми бегъл поглед. — Те те намират сами?

Поклатих глава.

— Не, определено сама си ги търся — отвърнах. — Намирам ги, преди те да успеят да ме открият.

— И все пак не те разбирам — каза, потропвайки с пръсти по скоростния лост между нас. — Когато си с мен, се държиш като жертва на обстоятелствата, а когато отидеш при него, се държиш така, сякаш ти харесва.

Хванах върха на носа си с палец и показалец и издишах шумно.

— Изключително преобана съм. Още един проблем от средата, в която съм израснала. Хората като мен? Не сме нормални. Извратени сме.

— Затова ли си с него? Защото имаш синдрома на липсващия баща? — Непринуденият начин, по който зададе въпроса си, и подигравателният му тон бяха като шамар в лицето.

— Да — отвърнах честно, — нещо подобно.

За няколко мига и двамата не проговорихме.

— Казах ти, че ще ти помогна да изчезнеш — каза Джейс горчиво.

— Знам — отвърнах, зяпайки ръцете си.

— Дори не знам коя си — продължи, като сякаш изплю думите.
— Чукаш се с ченге.

— Не е вярно — отвърнах.

— Вече не вярвам на нищо, което казваш. Просто замълчи.

Продължихме да се движим, докато емоциите ме разяждаха отвътре. През цялото време бях на ръба да се разрева, а дамската ми чанта, която се допираше до крака ми, направо изгаряше кожата ми със смъртоносното си съдържание. Внезапно изпитах желание да му кажа нещо, с което да разбере, че наистина имах силни чувства към него. Започнах да се задушавам и замигах, за да прогоня сълзите в очите си, мечтаейки си за слънчевите ми очила. Продължих да преглъщам и да се давя с извърнато настрани лице, за да не вижда болката ми.

Погледнах нагоре стреснато, когато разбрах, че сме спрели в аварийната лента.

— Защо спряхме? — попитах, бършейки лицето си.

За момент не отговори.

— Сами — каза нежно, поставяйки ръката си внимателно на рамото ми.

Намръщих се и го погледнах през рамо с почервенели от срам бузи. Не исках да ме вижда такава.

— Сами — каза отново, и въпреки че не беше истинското ми име, емоцията, с която го изрече, ме довърши. Защото осъзнах, че това бе всичко. Това можеше да бъде нашия край. Последният споделен момент, финалната права между Сами и Джейс.

Когато казах, че ме довърши, бях напълно сериозна. Превих се и заплаках, а тъпата болка в стомаха ми, сега изгаряща и неспираща, ме пронизваше като милиони, нагорещени ножове. От очите ми бликна порой от сълзи, които сякаш бях събирала цял живот, съхранени и готови да заваят. Както и направиха — върху коленете и бедрата ми, и по целите ми ръце, докато ревах неистово.

— Господи, Сами — каза Джейс, като се огледа навън, преди да постави ръцете си на гърба ми. — Съжалявам.

Започнах да се задъхвам, искайки момента да не свършва, искайки ръцете му да продължават да докосват кожата ми. Защото,

щом отместеше ръцете си обратно на волана и се върнеше на пътя, това щеше да е краят.

Бях на път да затрия цялото му семейство и повече нищо нямаше да е същото.

Докато продължавах да си поемам накъсани глътки въздух, все още превита на две, с буза опряна в коленете, Джейс постави ръце на раменете ми и ме придърпа към себе си. Загледа се в размазаното ми от сълзите лице и може би предположи, че съм искрена, защото ме притегли в обятията си, притисна лицето ми към рамото си и прокара едната си ръка в разпуснатите ми коси.

— Хей, хей — проговори нежно. — Всичко е наред. Каквото и да се е случило, сега си добре.

Отдръпнах се назад, за да го погледна в очите.

— Моля те, не ме мрази — казах подсмърчайки, докато говорех. — Знам, че цялата тази ситуация е изключително преобана. Виждам начина, по който ме гледаш. Начинът, по който се питаш какво, по дяволите, правя с него! — Гласът ми се повиши, ставайки по-силен и паникьосан с всяка дума, но не можех да спра лавината от думи, която се изсипваше от устата ми. — Обещавам ти, че ще ти обясня всичко някой ден, Джейс. Някой ден много скоро. И може и да ме разбереш или да не ме. Но сега не мога да понеса да ме мразиш, Джейсън. Не и сега. Моля те?

— Не те мразя — отвърна той, бършейки сълзите ми с големите си, топли ръце. — Има дни, в които ми се иска да те мразя, а в други да те отведа далеч от всичко това. Далеч от него. Не мога да те разбера, Сами, и не ми харесва, че пазиш шибани тайни от мен, но не те мразя, разбра ли?

Кимнах в отговор, защото не можех да кажа това, което ми се въртеше в главата.

„Не ме мразиш сега. Но ще ме намразиш после.“

Беше въпрос на време.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко по-късно след неудобния ни разговор успях да се успокоя и Джейс пое отново по оживената магистрала. Без да съм го молила, спря на една бензиностанция няколко мили по-надолу от пътя.

— Отиди да се измиеш — каза. — Цялата си размазана. Дорнан ще ме убие, ако си помисли, че съм те разревал.

Отново беше мил с мен, а това бе дори по-зле и от моментите, в които се държеше лошо. Сега се чувствах така, сякаш го бях манипулирала да отхвърли съмненията си, дори и временно, като избухнах в колата му.

Истината беше, че бях сдържала сълзите си в продължение на много, много дълго време. Шест години, ако трябваше да бъде точна.

Измих лицето си и го подсуших с хартия, след което се гримирах отново.

Не отронихме и дума по пътя за дестинацията си. Не след дълго Джейс намали скоростта и зави в една широка, кръгова алея, която се намираще пред внушително имение, осеяно с мотори на „Джипси Брадърс“. Намирахме се на не повече от няколко мили от мексиканската граница и нямаше как да не се зачудя дали къщата имаше таен тунел, или нещо подобно, от другата страна. Изхвърлих мисълта от главата си, когато видях възрастния мъж, който стоеше на терасата на втория етаж и разговаряше с Дорнан.

Емилио.

— Къде сме? — попитах Джейс, поглеждайки към двамата мъже, които пушеха цигари и разговаряха оживено.

— Това е къщата на бащата на Дорнан — отвърна той, вдигайки поглед към мъжете с неразгадаемо изражение.

— Значи това е дядо ти? — попитах, въпреки че знаех. Бях го срещала преди. Това беше мъжът отпреди шест години, който се криеше в сенките и пазеше вратата, докато наблюдава безмълвно от ръба на сцената на „Va Va Voom“ как Дорнан и синовете му ми отнемаха всичко.

— Май така излиза — каза Джейс, като изобщо не изглеждаше доволен от факта.

Той не понечи да излезе от колата, затова и аз не мръднах от мястото си. Мислено запомнях всеки детайл от заобикалящата ме среда, в случай че ми се наложеше да разчитам на паметта си покъсно. Във всеки ъгъл на квадратния парцел имаше високи кули с въоръжени пазачи, облечени изцяло в черно.

Превъзходно.

Джейс повдигна ръка, за да отвори вратата и аз протегнах своята, за да го спра.

— Чакай — казах немощно. Той се обърна към мен с безизразно лице.

Поех ръката му, която беше по-близо до мен и я стиснах признателно.

— Просто... искаше ми се нещата да бяха различни, нали знаеш?

Погледна надолу към ръката ми, след което постави другата си отгоре и ме потупа внимателно.

— Да — отвърна, а очите му бяха пълни с примирение.

Излезе от колата и аз го последвах бавно, стискайки здраво дамската си чанта.

Тук в Тихуана беше горещо и мъгливо. А аз си мислех, че Ел Ей има проблем с мъглата. Не можеше да се сравнява с гъстия, застинал въздух, който полепна по кожата ми и ме накара да се чувствам мръсна още в момента, в който излязох от колата. Предполагам се дължеше на хилядите коли, които пресичаха тясната граница всеки час.

Дорнан ни забеляза и ни удостои с кимане, докато, дръпвайки от цигарата си, слушаше какво му говори баща му. Погледнах набързо към Емилио, оглеждайки скъпия му дизайнерски костюм и сива коса и се зачудих как синът на италиански наркобос е успял да стане лидер на мотоклуба „Джипси Брадърс“.

Но, разбира се, че знаех как. Знаех точно как го направи. Просто убиваше и убиваше, докато не завзе цялата власт. Това беше най-лесният начин да стигнеш до върха.

Да елиминираш противниците.

Джейс се заизкачва по каменните стълби, които водеха към двойната входна врата, и ме изчака да го настигна, преди да почука. Младо момиче, облечено в униформа на прислужничка в черно и бяло,

отвори вратата, още преди да е успял да си отдръпне ръката. Явно са ни очаквали.

— Горе са — каза момичето, посочвайки към богато украсеното стълбище пред нас, което се извиваше към втория етаж.

Преди да изкачим стълбите, преминахме през едно изискано фоайе и се зачудих дали някога съм била в друга къща, която да лъха толкова много на пари. Бяха мръсни пари, обаче — разбираше се по петънцата издълбан гипс, които очевидно бяха дупки от куршуми, и начинът, по който прислужницата се суетеше наоколо, сякаш животът и зависеше от нивото ѝ на работа. Вероятно беше така. Сърцето ми се сви, когато осъзнах, че вероятно беше нещо като роб. Затворена в тази къща и притежавана от Емилио. Беше такова извратено копеле. Винаги ме беше страх да го доближавам като малка.

Когато стигнахме до горната част на стълбите, забелязах Дорнан през една от отворените врати. Все още беше отвън на терасата и разговаряше с баща си, но се спря достатъчно дълго, за да ми намигне. Нещо премина по тялото ми и аз му се усмихнах лъчезарно, усещайки нова вълна адреналин да се плъзва по вените ми.

Отдръпна се от баща си и влезе вътре с цигарата все още в устата му. Дръпна си още няколко пъти, преди да я махне и щракна с другата си ръка, за да привлече вниманието на останалите братя, които бяха насядали или стояха прави в изискания хол с гневни и отегчени изражения.

Винаги изглеждаха отегчени.

Джейс влезе в стаята заедно с мен.

— Съжалявам, тате — каза той. — Трафикът беше кошмарен.

Дорнан кимна и повдигна небрежно рамене.

— Не можеш да минеш с колата между редиците, както правиш с мотора — каза примирително на Джейс, който видимо си отдъхна. — Така — каза Дорнан и всеки един от синовете му се заслуша в очакване на следващите му думи, — Ноно има да ви каже няколко неща.

Емилио пристъпи в стаята от терасата с цигара в ръка. Мина покрай Дорнан и се спря пред мен, измервайки ме с поглед, сякаш бях някое премазано животно от пътя, което му вмирисваше къщата.

— Коя, по дяволите, е тя? — попита с тежък италиански акцент и издиша цигарения си дим в лицето ми. Златният му зъб проблесна на

слънчевата светлина, която се процеждаше в притъмнената стая и едва се сдържах да не потръпна. Спомнях си този зъб и тази зловеща усмивка прекалено добре.

— Сами — отвърна му Дорнан.

— Е? Какво, по дяволите, прави в къщата ми?

— Падре, моля те — каза Дорнан, като го издърпа настрани. — Сами, отивай долу. Емануела ще ти покаже къде да ни изчакаш.

Обърнах се и излязох от стаята, като затворих вратата след себе си, а на устните ми се прокрадваше лека усмивка.

Един час по-късно стоях на една от терасите, която беше свързана към огромна гостна, приличаща на болнична стая, цялата в бяло и с високи стени. Слънцето беше започнало да се скрива от хоризонта, и предположих, че Дорнан и синовете му планираха дали да атакуват щом падне нощта, или да изчакат сутринта. Ако нападнеха склада на колумбийците тази нощ, щях да изтърва шанса си да остана сама с моторите им и да поставя бомбите и всичкото това време щеше да е загубено.

Господи, дано успеех да остана насаме с тези мотори поне за пет шибани минутки.

Чаках. Наблюдавах вратата. Домашно приготвените бомби на Елиът прогаряха дупка в дамската ми чанта или поне така усещах аз.

И все пак още беше рисковано. Знаех, че при всички обстоятелства нямаше да се возя с тях. Дори и да имаше фалшив паспорт и за мен, което беше много вероятно, ако се наложеше да се доближа до границата, щяха да ме разкрият. Може и да заблуждавах Дорнан и синовете му, но не можех да заблудя полицейските кучета, рентгеновите машини и въоръжените полицаи.

Чу се шум от приближаващи стъпки и още преди да се появи на вратата, знаех, че е Дорнан. Нещо в походката му, в начина, по който обувките му удряха пода, нахаканата арогантност, която витаеше около него, се усещаха с всяка негова стъпка.

Е, тези стъпки бяха преброени. Тази вечер щеше да умре. И кошмарът ми най-накрая щеше да приключи.

Затвори вратата след себе си и пусна чантата си на леглото. Без да проговори, закрачи към мен и притисна коравото си тяло към гърба ми.

Плъзна едната си ръка под тениската ми и започна да си играе със зърното ми, а с другата стисна брадичката ми с два пръста. Придърпвайки ме, извърна главата ми настрани, за да го погледна в тъмните като въглени очи, които горяха от желанието му за мъст.

— Май някой ви е откраднал моторите — казах, посочвайки към празната алея. Разбира се, че не бяха откраднати, тъй като видях как преди няколко минути Дони и Джейс ги бяха избутали някъде зад ъгъла.

— Залючени са в гаража за вечерта — отвърна Дорнан. — Не искаме някой да ни види и да ни изпорти.

В гаража. „Благодаря ви, сър, за тази изключително важна информация.“

— Чаках те — казах, преди да притисне устните си в моите. Имаше вкус на бира и цигари, които не биха били чак толкова неприятни, ако не идваха от него.

— О, така ли? — попита с дрезгав глас. Не можех да повярвам, че това бе последният път, в който щях да чуя гласа му. Последният път, в който щеше да ме докосва с ръцете си. Последният път, в който щеше да ме опипва открито на терасата, където всеки можеше да ни види.

— Ъхъъм — отвърнах, завъртайки език около неговия, чувствайки се супер сбъркана от факта, че се възбуждах от предстоящата му смърт. Господи, колко бях извратена.

Разкопча дънките ми и плъзна ципа бавно надолу, след което вкара ръката си вътре и издърпа бикините ми настрани. Вече бях влажна, развълнувана и възбудена от вероятността да държа живота му в ръцете си, вместо той моя.

— Оох — ахнах, когато вкара пръстите си в мен.

— Толкова си тясна — изръмжа той, докато движеше пръстите си бързо. Бузите ми почервенияха, когато се огледах наоколо, сецтайки се, че всеки можеше да ни види.

Той извади пръстите си и ме хвана за рамото, завличайки ме в стаята.

— Събличай се — заповяда, като разкопча дънките си и хвана пениса си в ръка. Изпълних нареждането, хвърляйки блузата и дънките си в ъгъла, и останах единствено по сутиен.

— Лягай по корем — нареди, — дупето нагоре. — Направих каквото ми нареди, подчинявайки се както винаги.

Но не за дълго.

Лежах неподвижно в очакване на следващия му ход, а вагината ми пулсираше от мисълта какво предстоеше.

Не ме разочарова. Приведе се напред, навлезе в мен, а аз извиках, чувствайки се изпълнена до пръсване и то от самия Дявол.

Направи няколко мощни тласъка и внезапно излезе от мен, извивайки ме за рамото, за да се обърна по гръб.

— По-широко — каза, разтваряйки краката ми, докато бедрата ми не се опънаха до болка. Вкара хуя си в мен бързо и мощно и не след дълго застина на място, очите му се завъртяха и той се разля в мен.

За последен път. Господи, надявам се.

Унесохме се с преплетени тела, или поне той, докато аз се преструвах. Лежах с часове, а ленивото чувство след секса изчезваше, оставяйки след себе си единствено тъга и отчаяние. Изведнъж се почувствах така сякаш щях да изпадна в истерия и си поех дълбоко въздух, опитвайки се да попреча на сълзите си да потекат.

Но те потекоха, стичайки се надолу по бузите ми като водопади. Толкова бях свикнала да чукам мъжа, който ме беше изнасилил и който беше унищожил всичко, че в мисията си да му отмъстя бях забравила кое бе нормално.

Точно в този момент разбрах колко много се ненавиждах. Не беше чудно, че Елиът и Джейс не понасяха мен или нещата, които правех. Начинът, по който живях. Начинът, по който мислите ми се простираха единствено до следващото мъртво тяло — факт, който беше също толкова мрачен, студен и непростим като очите на Дорнан, когато ме погледнеше.

Също така разбрах, че дори когато Дорнан и синовете му умрат, нямаше да се освободя от онова ужасно чувство, което обитаваше всяка клетка от тялото ми. Тази мръсотия. Ако бях една от типичните жертви на насилие, които дават по телевизията, щях да изтъркам тялото си до кръв и да си пролея сълзите под някой горещ душ, но бях правила тези неща милион пъти през последните шест години и никога, никога не бяха помагали.

Затова реших да направя това, което щеше да ме накара да се чувствам по-добре. Измъкнах се леко, внимавайки да не събудя

Дорнан, и запристъпвах тихо към банята. Почувствах се по-добре, след като плиснах малко вода на лицето си. Заразглеждах голото си тяло в голямото огледало зад мивката и видях, че ребрата и бедрените ми кости все още бяха грозно изпъкнали. Белегът от ухапка на гърдата ми беше станал лилав и натъртен, откроявайки се на фона на кожата ми. Бях изгубила златистият блясък на тена си, който имах, когато пристигнах в Ел Ей, и кожата ми изглеждаше пепелява и болнава.

Облякох се тихо, нахлузвайки една черна нощница през глава и използвах нинджа уменията си, да вдигна чантата си безшумно от земята. Тежките експлозиви се разместиха един в друг в дъното на чантата и аз погледнах към Дорнан, за да се уверя, че все още спеше дълбоко. Не помръдна и аз запристъпвах бавно и безшумно към вратата, докато през цялото време погледът ми не изпускаше лицето му.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слязох надолу по стълбите и поех по дългия, извит коридор, който пресичаше целия първи етаж, като се оглеждах и ослушвах да не ме види някой. Знаех, че няколко от братята вероятно пазеха на смени, но ми се струваше по-вероятно да държат под око периметъра отвън, отколкото отвътре.

Промъкнах се към другия край на къщата, опитвайки се да позная къде се намираше гаража. Ако не се лъжех, братята бяха избутали моторите зад далечния ъгъл на къщата, отвъд спалните. Трябваше да е сравнително близо, иначе щяха да ги подкарат, затова се доверих на интуицията си и поех в тази посока.

Имах късмет. След няколко неуспешни опита в килера и складовото помещение, най-накрая се озовах в гаража, който се намираше отстрани на коридора, а вратата му не се отличаваше по нищо от останалите в къщата. Изпробвах дръжката и сърцето ми препусна от радост, когато тя се завъртя без проблем. Разбира се, че беше заключена от външната страна. Бях толкова радостна, че никой не я беше заключил и отвътре.

Затворих вратата зад мен и завъртях ключа, за да имам време да се скрия, ако някой решеше да влезе. Усетих, че моментът на истината и действията беше настъпил. Бях ужасена, а сърцето ми щеше да се пръсне.

Моторите бяха паркирани в дъното на гаража и аз се отправих натам, непоколебима и толкова нервна, че чак ми се гадеше. Отне ми няколко минути да извадя пликите и телефоните от подплатата на дамската си чанта и да ги наредя пред мен с треперещи ръце. Включих ги и с облекчение разбрах, че Елиът се беше сетил да ги зареди и изключи, преди да ми ги даде. Пристъпих на пръсти към първия мотор в редицата и развих капачката на резервоара, в същото време придържайки един от телефоните и плика с метални лагери и пирони. Потях се и се задъхвах в задушния гараж. Сигурно бях страшна гледка

в момента, натиквайки експлозиви в мотора, облечена само по нощница, докато превъртах от страх и липса на кислород.

След като се забавих сякаш с часове на първите два мотора, успях да вкарам останалите експлозиви в резервоарите доста сполучливо. Огледах се наоколо за парцал, с който да забърша моторите. Бяха капнали малки капки бензин по тях, но тъй като в порядъчната стая нямаше нищо, което да наподобява парцал, ми се наложи да импровизирам. Използвах долната част на нощницата си, благодарна, че бях решила да нося черно, и попих капките.

Доволна, отстъпих назад и загледах моторите, които вече бяха натъпкани с експлозиви. Бях решила да напъхам две бомби в мотора на Дорнан, така че каквото и да се случеше, шибанякът да се овъгли, щом натисна бутона.

Извадих айфона си от чантата и включих приложението, което Елиът беше инсталирал — същото, което проследяваше чрез джипиес всичките пет телефона, които плуваха в резервоарите на моторите. Издишах облекчено, когато на екрана се появиха шест зелени точки. Всички работеха, така че би трябвало, всички да се взривят.

Това беше едно голямо би трябвало.

Не бях глупачка, знаех, че нещата можеха да се объркат. Ако не го настроех правилно, можеха да се отдалечат твърде много с моторите и детонаторът да стане безполезен. Трябваше да съм на разстояние от пет мили от телефоните в резервоарите, за да действа детонатора. Не знаех защо, просто следвах инструкциите на Елиът.

След това идваше проблемът с груповото им заминаване. Ако тръгнах по различно време щях да съм прецакана, защото щеше да означава, че някои от тях щяха да се взривят близо до къщата, а може би даже и в гаража.

Изключих джипиеса на телефона си, проверих дали има батерия, и го пуснах в чантата си. Доволна, праметнах чантата си през рамо и излязох на пръсти от гаража, затваряйки безшумно вратата зад мен.

По тялото ми се разля облекчение и внезапно ми се прииска да се разрева. Отново. Тръгнах пак по коридора обратно към стаята, в която се предполагаше, че Дорнан все още спи, и тъй като вече си бях свършила задачата, вече се носех безгрижно.

Което беше доста глупаво от моя страна, защото, когато изкачих стълбите и завих към спалното крило, моят принц в лъскави доспехи

беше застанал на пътя ми единствено по чифт черни боксерки, с разрошена коса и скръстени на гърдите ръце.

— Оу — казах, плъзгайки поглед по тялото му, — здравей.

— Къде си мислиш, че ходиш? — попита Джейс гневно.

— Опитвам се да намеря тоалетна — сопнах му се. По дяволите, добре, че ме намери след като бях поставила бомбите, иначе щях да съм зверски прецакана и вероятно щях да свърша с куршум в главата.

— В стаята ти има тоалетна — отвърна той, сякаш бях малоумна.

— Да, а като събудя баща ти, няма да се трае — просъсках.

Той се приведе към мен и помириса нощницата ми.

— Какво правиш? — попитах, избутвайки го от личното ми пространство.

— Защо миришеш на бензин? — попита Джейс, а по лицето му се изписа съмнение.

Присвих очи.

— Защото баща ти направо се отърка в мен. Трябва ли да питаш? Искаш ли да ти опиша с детайли?

Той изгледа чантата ми и буквално можех да видя какво се въртеше в красивата му глава.

— Защо носиш чантата си, щом ще ходиш до тоалетната? — попита, като я издърпа рязко от рамото ми.

Отвори дамската ми чанта, в която в момента имаше единствено дрехи и голям пакет с тампони.

— Защото съм в цикъл, тъпако — отвърнах. — Да не искаш да ми кажеш, че трябваше да разнасям огромната кутия с „Тампакс“, за да могат да видят братята ти? — Протегнах ръка и измъкнах кутията от чантата си и я размахах пред лицето му. — Мога само да си представя солените шегички, които щяха да направят.

Привидно доволен от историята ми — и все пак нерадостен — той ми хвърли чантата обратно и аз я хванах, преди да успее да падне на земята. Обърна се и закричи напред, а аз се загледах в задника му, който изглеждаше изключително добре в тесните боксерки.

Промъкнах се обратно в стаята, която делях с Дорнан, без да го събудя и седнах в раковия стол на терасата на сред мъгливата, поносимо топла нощ.

Седнах и зачаках слънцето да изгрее и да започне денят ми за разплата.

* * *

Дорнан се събуди в момента, в който слънцето започна да се показва на хоризонта, огрявайки света с приказна оранжева светлина, полумрачно и полусветло. Наблюдавах го от мястото си на терасата, докато се облича бързо и експедитивно. Имаше дори истински кобур, който минаваше през гърдите му върху семпла черна тениска и по един пистолет под двете мишници. Нахлузи кожено яке отгоре — също чисто черно, предполагах защото разчитаха на елемента на изненада — и беше облечен за убиване.

Твърде жалко, че той щеше да бъде този, който ще умре.

Излезе на терасата и аз се изправих да го поздравя.

— Добро утро, малката — каза, като наведе глава към устните ми и взе това, което считаше за свое.

Застанах на пръсти и го целунах страстно. Целунах го яростно. Целунах го с всяко едно чувство, което беше останало в тялото ми. Трябваше да се спра, преди да отхапя езика му и да вкуся кръвта му.

Когато се отдръпна от мен, беше запъхтян, а на устните му играеше дяволита усмивка.

— Дявол да го вземе, Сами — каза, потривайки долната си устна с пръсти. — Ако не знаех по-добре, щях да си помисля, че искаш да ме изядеш жив.

Усмихнах се зловещо.

— Нещо подобно — отвърнах.

Стисна ме за задника още веднъж и отстъпи назад, прибирайки един паднал кичур коса зад ухото ми. Беше неестествен жест за някой като него и стомахът ми се преобърна от проявата му на нежност, колкото и кратка да беше.

— Ще се видим довечера — каза. — Не ходи никъде.

Седнах отново, усмихвайки се, докато той си взе нещата и се отправи към вратата.

— Ще те чакам — подвикнах след него, а той ми се усмихна и ми намигна, след което затвори вратата след себе си.

Чух стъпките му да се отдалечават и изведнъж се превърнах в кълбо от нерви. Стомахът ми гореше, а в гърлото си усетих неприятно гадене и едва стигнах до банята, преди да повърна в тоалетната чиния.

Борейки се да си поема дъх, изплюх една хрчка и пуснах водата, отмивайки остатъците от хотдога и пържените картофки, които бях взела от бензиностанцията вчера.

Направих две крачки извън банята, когато реших, че не съм приключила и затичах обратно до тоалетната чиния, давейки се с останалата повърня, която изгаряше гърлото ми.

Останах там няколко минути, подсигурявайки се, че този път наистина бях приключила, след което пуснах водата и изплакнах уста. Видях движение в огледалото — някой да се движи в другата стая и се обърнах, удряйки бедрото си в плота.

— Ау — проплаках и се запрепъвах към стаята.

Джейс беше седнал на неоправеното легло, този път облечен в дънки и тъмносива тениска, която разкриваше прекрасно татуираните му бицепси. Преглътнах с усилие и се огледах из стаята за чаша вода.

— Никога ли не чукаш? — попитах, забелязвайки една чаша с вода върху нощното шкафче от моята страна на леглото. Грабнах чашата и отпих голяма глътка. Едва не изплюх водата през стаята, когато Джейс проговори.

— Повръщаш сутринта — отбеляза небрежно. — Не си забременяла, нали?

Задавих се с водата в устата ми, насилвайки се да преглътна, преди да проговоря.

— Не, не съм — отвърнах кратко, раздразнена от присъствието му. — Какво искаш?

Присви очи насреща ми.

— Нямам мотор, забрави ли? Залепен съм за теб, докато всички останали пътуват към склада.

Разбира се, че не бях забравила. Точно затова планът беше в действие. Защото отказвах да го нараня.

Повдигнах вежди.

— Не се дръж така, сякаш предпочиташ да си с тях на някакво си пътуване за отмъщение. Изобщо не си като тях.

От алеята долу се дочу звук от запален мотор, много скоро последван и от други. Старт. Не разполагах с много време, а Джейс искаше да остане и да си разменяме хапливи закачки? Докато през цялото време си мислех „Тръгвай си!“. Защото трябваше да си взема телефона и да видя къде се намират тези шест зелени точки, за да мога

да натисна бутона и да сложа край на всичко, преди да са изминали петте мили и да са излезли от буферната зона.

— Трябва да се обличам — казах и закрачих към чантата си. Джейс даже не помръдна. — Ама не се притеснявай, остани да гледаш — казах със сарказъм. Той се ухили лукаво и мисълта, че беше минала сякаш цяла вечност, откакто ми се беше усмихнал истински, ме убиваше отвътре.

Усмивката изчезна от лицето му и той се подпря назад на ръце, очевидно оставайки тук.

— Не си от най-срамежливите — каза, обхождайки тялото ми нагоре и надолу с поглед. — Но ако си на кеф да се криеш, можеш да отидеш в банята, нали? — той посочи към стаята, от която бях излязла преди малко, и аз въздъхнах рязко, като взех чантата си и се запътих към банята. Заклучих вратата зад мен и сърцето ми се качи в гърлото, когато разкопчах чантата си и затършувах телефона си.

Свалих капака на тоалетната чиния и седнах, внезапно усещайки краката си като направени от гума. Дишайки учестено, отворих джипиес приложението и наблюдавах как шестте точки се разделят една от друга, докато моторите напускаха имението, а звуците от двигателите им заглъхваха, щом започнаха да се отдалечават към магистралата.

Затворих джипиеса и отворих приложението с детониращия бутон. Повдигна ми се, докато пръстът ми кръжеше над бутона, който щеше да активира двуминутното отброяване, което щеше да приключи с огнена експлозия.

За момент се разколебах. Може би не трябваше да го правя. Може би нямаше да мога. Но след това се замислих какво щеше да се случи с мен, когато моторите започнеха да се давят, когато горивото намалееше достатъчно, че найлоновите торбички да запушат тръбата и някой разбереше какво бях направила.

Щях да съм мъртва. Дори по-зле от това. Елиът също.

Преглътнах новата буца, заседнала в гърлото ми, и натиснах бутона с неудържимо треперещи ръце.

Защото след по-малко от две минути Дорнан и синовете му — всичките без Джейс — щяха да бъдат взривени до пепел.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Заклучих телефона си и го оставих на високия перваз на прозореца в банята, след което се преоблякох в черно потниче и къси дънки. Излязох от банята, минах покрай Джейс, и седнах на ракитовия стол на терасата.

В този момент забелязах нещо, което можеше да провали всичко. Един мотор, паркиран на алеята точно под терасата, на която стоях. Мотор, който подозрително много приличаше на този на Дорнан.

Килнах главата си настрани, а в мен се надигна паника.

— На кой е този мотор? — попитах Джейс, посочвайки към харлитото, което беше спряно на алеята. Джейс стана от леглото и се отправи бавно насам, като изобщо не си даваше зор да побърза.

— А, да — каза. — Гумата на Дорнан се спуска. Днес е с мотора на Джаз.

— О — казах, усещайки как в стомаха ми се вкоренява страх и разцъфва бързо по цялото ми тяло.

Моторът на Дорнан беше тук.

Моторът на Дорнан щеше да се взриви след около деветдесет секунди.

На по-малко от петдесет фута от нас.

Отдръпнах се от парапета, чудейки се колко надалеч щяха да хвърчат отломките, когато моторът се взривеше. Разбира се, намираще се под нас, но това по никакъв начин не ме караше да се чувствам по-спокойно. Самоубийци, които използваха подобни бомби, можеха да затрият цял многоетажен блок, и въпреки че Елиът не ги беше направил толкова мощни, не знаех достатъчно, за да предполагам, че ще сме извън взривната вълна.

Застанах пред Джейс, докато будилникът на нощното шкафче удряше силно, а звукът се забиваше в мозъка ми като чук. Той ми хвърли странен поглед, когато се пресегнах и го дръпнах за китката.

— Сега пък какво? — попита раздразнен.

— Трябва да ти покажа нещо — казах, подръпвайки го отново. Той не помръдна от мястото си.

— Не — отвърна, — в момента не съм в настроение за щуротиите ти.

Паникьосах се, а стомахът ми се разбунтува отново. Да му се не види. Как щях да го накарам да влезе вътре?

Изтичах до тоалетната точно навреме, за да вдигна капака и да повърна стомашен сок. Ужас.

— Джейс — казах немощно, все още коленичила на пода. — Можеш ли да дойдеш тук, ако обичаш?

„Господи, ще влезеш ли вътре най-после?“

Облегнах глава на хладните плочки на стената и се заслушах дали идва. Сърцето ми препусна облекчено, когато чух стъпките му да приближат банята.

— Какво? — попита видимо незаинтересован.

Изправих се на треперещите си крака.

— Би ли ми донесъл малко вода?

Господи, това трябваше да са най-дългите две минути в живота ми. Не трябваше ли бомбите да избухнат вече? Може би нямаше да проработи, което беше еднакво хубаво и ужасно.

Хубаво, защото моторът на Дорнан нямаше да се взриви под нас. Лошо, защото, ако бомбите не избухнеха, все някога някой щеше да ги намери и да ги проследи до момичето, което се промъкваше през нощите по коридора, миришещо на бензин и носещо огромна чанта в търсене на тоалетна при положение, че си имаше такава в стаята.

Джейс поклати глава безразлично.

— Тук съм да те държа под око, не да ти сервирам — каза и се обърна да излезе от банята.

— Чакай! — извиках отчаяно и го дръпнах за лакътя.

Но всичко това не беше от значение, защото двете минути бяха изтекли и светът под нас избухна.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дори най-добрите планове можеха да се объркат. Така се получаваше, когато разчиташ на съвпаденията и съдбата.

Можеш да натикаш двоен експлозив в мотора на най-големия си враг, но това не означава, че той ще го кара.

Можеш да лъжеш момчето, което обичаш от петнадесетгодишна възраст, но това не означава, че то ще ти повярва.

Можеш да се пробваш да затриеш всички, които са ти причинили зло, но това не значи, че те ще умрат.

Намирах се от американската страна на границата в спешното отделение на разпадаща се болница. Бях заедно с Джейс и няколко високопоставени членове на „Джипси Брадърс“ още от времето на баща ми, които някога бяха негови приятели. Сега, насила или не, бяха слуги на Дорнан. Бяха тук и превземаха спешното отделение с големите си кожени якета и с едва скритите си пистолети на кръста. Няколко полицаи и ФБР агента също така бяха сред тълпата, оставяйки твърде малко място за наистина болните и ранени хора, които се бяха свили в свободното място.

Един от мъжете, мускулист с дълга, бяла брада, се отправи към Джейс.

— Трябва да се върнеш в клуба и да вкараш ред — каза му. — Другите са извън играта и това те прави най-висшестоящия член на клуба.

Джейс поклати глава.

— Не, Слим. Няма да оставя семейството си тук. Трябва да знам какво се случва.

Слим^[1], който в действителност никак не беше слаб, пристъпи напред.

— Познавам те, откакто беше малък сопол — каза, поставяйки ръката си върху рамото на Джейс. — И, хлапе, щом ти казвам, че трябва да се връщаш в клуба, значи трябва да си закараш гъза в шибания клуб.

Джейс ме погледна.

— Тръгвай — прогърмя гласът му. — Клубът. Веднага.

Отворих уста, за да отвърна, че бих предпочела да остана тук, когато Джейс ме хвана за китката и започна да ме дърпа със себе си.

— Хей — запротестирах, разтърсвайки ръката му, — искам да съм тук, когато Дорнан се събуди.

Той продължи да ме дърпа към паркинга, а аз продължавах да се противя, докато не направи нещо, което никога не бях мислила, че ще направи.

Блъсна ме върху капака на колата си, извади оръжието от кръста си и притисна дулото в главата ми.

Отворих уста да възкликна в изненада от факта, че беше като буре с барут, когато видях, че пистолетът беше на Дорнан. Някак си го беше взел заедно с другите лични вещи на баща си. Все още не проумявах как Дорнан и оръжието му бяха оцелели след експлозията. Бях още по-бясна, че Мики и Дони все още висяха на косъм в болничните си легла. Никой не знаеше дали ще оцелеят, но на този етап се зачудих дали изобщо нещо щеше да убие упоритите копелета.

Затреперих, когато вдигнах очи нагоре с притиснат гръб в студената стомана на колата, опитвайки се да видя дулото на оръжието, което беше опряно между очите ми.

— Знаеше, че бомбата ще се взриви — прошепна, като ме притисна с тялото си, за да не мърдам. Внезапно ужасена, започнах да се задъхвам. — Какво направи? — просъска.

— Нищо — възразих.

Джейс беше бесен, истинско кълбо от нерви, готово да избухне всеки момент. Можех да го видя в стиснатата му челюст, в гримасата му и в стабилния начин, по който държеше оръжието към челото ми.

— Дорнан е изпаднал в кома — каза гневно.

Кимнах безмълвно. Буквално можех да видя черни вълни от гняв да се изливат от тялото му, изпълвайки въздуха около нас.

— Братята ми са мъртви — каза, без да откъсва очите си от мен.

Беше истина. Не трябваше да се чудя за Джаз. Той беше застанал точно до мотора на Дорнан, когато избухна, и взривната вълна го отнесе. С месеци ще го събират от магистралата. Ант също беше мъртъв, но не можех да разбера как трима от тях бяха оцелели.

— Съжалявам за братята ти — излъгах. Не съжалявах. Бях
радостна.

Той се засмя горчиво, отдръпна пистолета от челото ми и
отпусна ръката си встрани. Извади нещо от джоба си и го постави
върху капака — малка квадратна картонена кутийка. Сърцето ми спря.

— Не знаех, че си измамница — каза заплашително, бутайки
контактните ми лещи с пръста си, така че да се плъзнат по капака на
колата.

„Мамка му!“

— Не съм ти казала, че съм сляпа като прилеп? — попитах
между другото.

Той ме изгледа кръвнишки.

— Не са направени за подобряване на зрението — изплю думите
злобно, — а за да сменят цвета на очите ти. Какъв цвят са всъщност?
— нахвърли се върху мен, преди да успея да реагирам. Грабна китката
ми с едната си ръка и заби дулото на пистолета в гърлото ми с другата,
блъскайки ме отново върху капака. — Кой е Елиът? — попита,
притискайки дулото достатъчно силно, за да е неприятно усещането,
без да спира напълно притока ми на въздух.

О, господи. Беше повече от ясно, че се е досетил, че имах нещо
общо с бомбите. Но знаеше ли за мен?

— Какво? — прегракнах. — Вече ти казах.

— Елиът Макрей. Срещаше се с него всеки път, когато излизаше
да бягаш, Саманта. — Изрече името ми така, сякаш бях боклук. — Не е
само един-два пъти за хотелска свалка. Знам. Какво сте направили
двамата?

— Следвал си ме? — попитах изумена.

— Видях те с него в изоставения склад. Помислих си, че трябва
да знам с кой още те дяля. Направих малко проучване.

Натисна дулото по-силно.

— Кой е той? Твоето момче-играчка?

— Просто приятел — отвърнах кашляйки. — Нараняваш ме,
Джейс. — Опитах се да избутам ръката му, която държеше пистолета
настрани, но той пусна китката ми, за да спре движението ми.

— Хубаво — отвърна, — значи знаеш, че съм сериозен. Защо се
срещаше с него?

Паникьосах се и затършувах из мозъка си за евентуален отговор. Беше ми трудно да дишам, а липсата на кислород не ми помагаше в мисленето на нова лъжа.

— Хей — каза Джейс, щракайки с пръсти пред лицето ми със свободната си ръка, — кажи ми истината, вместо да ме лъжеш отново.

Не беше от значение, нали? Нямах как да свърже Елиът с Джулиет.

— Някога ме обичаше — отвърнах искрено. — След това ме напусна.

Натискът му се отпусна леко и аз се задъхах, стискайки с пръсти рамото му, докато очите ми започваха да се пълнят със сълзи.

Нещо завибрира на бедрото ми и от джоба на Джейс се чу пронизващо силно звънене.

С раздражено изражение той извади телефона от джоба си и хвърли един бърз поглед към екрана.

— По дяволите — промърмори и отстъпи назад. Продължи да ме държи на мушка, без да откъсва очи от моите.

— Не мърдай — нареди, след което плъзна пръста си по екрана и вдигна телефона до ухото си.

— Какво намери? — прогърмя гласът му, а от другата страна се дочу оживен говор. Другият човек явно имаше доста неща за казване, и ако съдех по изражението на Джейс, имах странното усещане, че гласът говореше за мен.

Изражението му премина през гневно, към заинтересовано, след което стана напълно объркано.

— Бил е той? — попита той човека от другата страна. — Благодаря ти.

Затвори и натика телефона си обратно в джоба, а очите му горяха с нещо необяснимо. Объркване, да, но имаше и нещо повече, някаква дълбоко заровена мъка, която напираше да излезе на повърхността.

В този момент знаех, че подозираше истината. Беше там, в начина, по който погледът му се спускаше към покритото ми бедро и се връщаше към очите ми. Буквално можех да видя как правеше изчисления наум и как всички парченца от пъзела си идваха на мястото. Но в същото време знаех, че си мислеше, че халюцинира. Че аз не можех да съм тя. Че тя никога не би направила нещата, които аз бях извършила. Че аз и тя изобщо не си приличахме.

— Джейс... — започнах аз, но той вдигна ръка, за да ме прекъсне.

— Сега е мой ред да говоря — каза сериозно, а очите му зашариха трескаво и паникьосано по тялото ми, но без значение накъде поглеждаше, винаги връщаше погледа си обратно върху бедрото ми.

Преглътнах измъчено и затворих очи за момент, усещайки душата си натежала от безпомощност, защото знаех какво следваше.

Джейс отвори уста, за да каже нещо, но я затвори отново, като златна рибка, която случайно беше изпусната извън аквариума.

С всяка минута изуменото му, диво изражение ставаше все поточяно, а това ме правеше изключително тъжна.

— Преди да се влюби в теб — гласът му трепна, — спаси ли те?

Очите ми ме предадоха. Аз, момичето, което не плачеше, сега проливаше сълзи като реки, които се стичаха по лицето ѝ. Сигурно изглеждах потресаващо.

— Джейсън — задавих се.

— Кажи ми — настоя той, с разширени, шокирани очи и треперещи ръце. — Кажи ми истината.

Не можех. Не можех да го направя.

— Направи ми татус — излъгах и преглътнах измъчено. — Така се запознахме.

Красивото лице на Джейс се изкриви от болка и отчаяние.

— Лъжеш — изкрещя и ме хвърли към паркинга. Тупнах на земята, усещайки сблъсъка с твърдия асфалт с главата и дупето си. Привидяха ми се звезди, когато възседна бедрата ми и вдигна тениската ми рязко нагоре.

— Недей! — замолих, опитвайки се да избутам ръцете му. Без да ми обръща внимание, той се смъкна надолу, очите му бяха толкова близо до разголената ми кожа, а изкуствената светлина от лампата толкова ярка, че се чувствах така, сякаш бях разперена гола пред него, с всичките ми тайни и лъжи на показ.

Стиснах очи и изхлипах, когато усетих топлия му дъх на бедрото си. Изревах, когато прокара треперещите си пръсти по седемте грозни белега, които на практика бяха незабележими, освен ако не се взираш за тях.

Вече ми беше пределно ясно какво виждаше той и какво знаеше.

Отворих очи, когато чух как започна да се дави, опитвайки се да си поеме въздух. Отдръпна се от мен и се облегна назад на ръцете си, изпаднал в шок. В очите му имаше сълзи.

— Истина ли е? — попита унесено и не знаех дали питаше мен, или нощта, която се беше спуснала около нас. — Мислех, че си мъртва — каза ми невярващо и изведнъж отново се беше превърнал в уплашеното малко момче.

Не можех да мисля. Не можех да говоря. Бях напълно онемяла. Какво се очакваше да кажа?

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита. — Истинска ли си даже?

Не можех да продумам, ужасена, че ако потвърдях подозренията му, щеше да ме убие.

— Отговори ми! — изкрещя, като се наведе към мен и ме разтнесе за раменете.

Бях толкова уплашена.

— Ще ме застреляш ли? — попитах тихо. — Или ще кажеш на баща си какво съм извършила?

Бях се примирила с каквато и съдба да ми беше отредил. Най-малкото заслужаваше поне този избор.

Изглеждаше шокиран.

— Обещавам да не те убивам, ако ми кажеш какво си направила. Какво правиш тук? — отново повтори фразата, която разкъсваше сърцето ми. — Наистина ли си ти? — Поклати бавно глава изумено. — Мислех, че си мъртва.

— Убих братята ти — прошепнах най-накрая и обезумяла не можех да спра думите, които се изливаха през устата ми. — Отрових Чад. Придържах пакетче с отровен кокаин под носа на Макси, докато не предозира. Аз поставих бомбите в моторите, които убиха другите двама. — Поех си дълбоко въздух и започнах да ридая отново. Не можех да го погледна отново, затова вдигнах очи към небето.

Той пусна раменете ми и постави ръцете си от двете страни на лицето ми, подканвайки ме да се надигна от земята, към която ме беше притиснал.

— Джулиет — прошепна и начинът, по който каза името ми, истинското ми име, накара душата ми да се разпали.

— Не съжалявам — изревах инатливо и го погледнах в очите. — След това, което ми причиниха... нито един от тях не страда достатъчно.

Ръцете му ме стиснаха по-силно, когато затворих очи.

Това беше. Щеше да ми прекърши врата.

Цялото ми тяло потрепери, когато усетих устните му върху своите да ме целуват с такъв плам, че можехме да осветим и небето над нас. Не можех да направя друго, освен да отвърна на целувката, докато в един-единствен миг тялото ми успя да предаде копнежа и отчаянието, които бях таила в себе си през последните шест години.

Да целувам Джейсън Рос отново беше по-хубаво, отколкото си бях представяла, че ще бъде. Ръцете му се плъзнаха към бедрата ми и той ме придърпа по-близо, като се притисна в мен, карайки сърцата ни да затуптят учестено в унисон.

И ако кажех, че ми се искаше този момент да се развие по друг начин, щях да излъжа. Защото краят винаги щеше да бъде един и същ — грандиозна гибел. Винаги щеше да разбере коя бях в действителност. Че стоях пред него жива и здрава и изпълнявах отмъщението си. Не предполагагах, че ще се досети толкова рано, но беше умен и аз го бях подценила.

— Божичко — прошепна измежду жадните целувки, — Джулз, ти си тук. Ти си тук. — Топлите му ръце се спуснаха по разголения ми стомах, докато тениската ми висеше отстрани, разкъсана на две само преди няколко мига от него в желанието си да докосва всяка открита част от тялото ми. Беше по-скоро отчаян, отколкото сексуален акт, с който молеше да разбере дали всичко това бе истина.

Най-накрая се откъсна от мен и видях, че и в неговите очи блестяха сълзи.

— Няма да те убивам — каза дрезгаво. — За какъв ме мислиш?

Отдръпнах се леко, усещайки огнени пламъци навсякъде по кожата си, където ме бе докосвал.

— Мисля те за син на Дорнан — отвърнах печално. — А ти току-що целуна момичето, което ще го убие.

Погледът му се спусна от очите към устните ми и той се притисна отново към мен и ме зацелува страстно. Бях объркана, но не се противях. Преди няколко минути беше направо бесен. Нямаше ли да ме убие заради нещата, които бях извършила?

Устните му се откъснаха от моите и оставиха горещи следи от целувки по врата ми.

— Ще спра — каза задъхано между целувките. — Само кажи и спирам, заклевам се.

Прокарах пръстите си през късата му коса, усещайки всяко едно косъмче като трепет по свръхчувствителните си нерви.

— Не спирай — отвърнах, а от очите ми потекоха сълзи. — Моля те, не спирай никога повече.

Знаех, че рано или късно щеше да спре да ме целува, след което отново щеше да се ядоса и щеше да иска да знае защо. Но сега, застинали във времето, докато целувах момчето, което бях изгубила преди всичките тези години, не можех да не си мисля, че дори и да ме убиеше после, първо щяхме да изживеем това.

[1] slim (англ.) — слаб. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.